

Ánh Sao Sáng Chói

Contents

Ánh Sao Sáng Chói	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32

Ánh Sao Sáng Chói

Giới thiệu

Tên convert: Trọng sinh chi ánh sao sáng chóiTác giả: Nhi HiConverter: ngocquynh520 (diendanlequy)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sao-sang-choi>

1. Chương 1

Đông Phương Nhiêu cảm thấy có gì đó khác thường, mở mắt, bốn phía một mảnh đen kịt. Khi còn bé Đông Phương Nhiêu khá nghịch ngợm, đã từng không cẩn thận bị nhốt trong tủ quần áo cả một ngày, người nhà tìm kiếm khắp nơi cuối cùng mới tìm thấy, ôm cô đang co ro thành một khối ra. Từ đó Đông Phương Nhiêu không sợ trời không sợ đất bắt đầu sợ bóng tối. Sau khi lớn lên tình huống tuy có chuyển biến tốt, nhưng trước khi ngủ nhất định bật đèn.

Nhưng hiện tại những thứ này không phải trọng điểm, Đông Phương Nhiêu ý thức được còn có người bên cạnh, một đôi bàn tay đặt ở vòng eo mảnh khảnh của cô, chân cô bị một đôi chân có lực giam cầm, bộ ngực của cô thì bị đè ép bởi lồng ngực nam nhân, bên tai là tiếng hô hấp mạnh mẽ mà có lực, nếu như thế này vẫn chưa nói rõ có vấn đề gì, vậy tình tiết kế tiếp đủ để giải thích tất cả.

Vật cứng rắn mà nóng bỏng chạm vào hạ thân Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu không kịp phản ứng đã bị lật nằm ngang, sau đó bị đâm xuyên. Đau đớn đột ngột bùng nổ chiếm cứ tất cả giác quan, chẳng có chút khoái cảm nào, Đông Phương Nhiêu chưa kịp phòng bị cất tiếng thét chói tai.

Thét ầm ỉ vẫn không thể ngăn trở chuyện đang phát sinh, Đông Phương Nhiêu tứ chi vô lực, bị áp chế triệt triệt để để, đành phải cắn răng chịu đựng, cái đó của người đàn ông to lớn mà thô bạo, ra vào không chút thương hoa tiếc ngọc, thậm chí Đông Phương Nhiêu cảm thấy hạ thể đã bầm tím rồi. Nhưng kỳ dị ở chỗ cô dần dần sinh ra khoái cảm. =.=

Khốc hình cuối cùng kết thúc, Đông Phương Nhiêu chẳng kịp nói gì, ánh mắt khép lại, bất tỉnh nhân sự. Mở mắt ra lần nữa đã là ban ngày, mặt trời nhô lên cao, rèm cửa sổ không che chắn được ánh dương rực rỡ bên ngoài, một tia nắng xuyên qua ô cửa soi thẳng vào thân thể xích lô của Đông Phương Nhiêu.

Đông Phương Nhiêu ngốc lảng đại khái mười giây, cuối cùng hoảng sợ trợn to cặp mắt. Vài chục năm diễn nghệ kiếm sống luyện cho Đông Phương Nhiêu một thân trầm ổn, nhưng làm sao tĩnh như táo chìm khi ký ức đêm qua như thủy triều vọt tới.

Mọi thứ đập vào mắt đều rất xa lạ, tủ mộc đàn, thảm mao nhung, ghế salong bằng da, còn có chiếc giường lớn Đông Phương Nhiêu đang nằm.

Đây không phải nhà cô.

Đông Phương Nhiêu vọt ngồi dậy, kéo chiếc chăn mỏng bị đá đến chân giường bao trùm quanh người.

Đêm qua, cô bị một nam nhân xa lạ giam cầm trên giường, đau nhức, thô bạo, thô dộc, hôn mê.

Chụp hình, đăng báo, xì căng đan.

Chuỗi sự kiện được kết nối liên tiếp như một loại phản xạ có điều kiện xông vào não bộ Đông Phương Nhiêu, đây là bản năng của người nghệ sĩ đối với giới truyền thông qua nhiều năm giao tiếp. Bao nhiêu siêu sao, dù cố ý hay vô ý đã bị hãm hại rớt xuống đài.

Đông Phương Nhiêu không biết tại sao mình lại ở chỗ này, cô liên tục đoạt ba giải ảnh hậu, dự Lễ Chúc Mừng xong liền về nhà lên giường ngủ. Không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện ly kỳ cổ quái như vậy, người hôm qua là ai? Làm cách nào mình từ trên giường của mình chuyển đến nơi này? Đông Phương Nhiêu chú ý tới vùng đỏ thắm trên tấm ga giường, cô đã sớm mất lần đầu tiên, tại sao có thể như vậy? Hết thấy đều có vẻ rất kỳ quái, Đông Phương Nhiêu nghĩ nát óc, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Mọi chuyện chờ chạy khỏi nơi này rồi tính.

Đông Phương Nhiêu luống cuống tay chân nhặt quần áo tán loạn dưới đất lên, mặc áo mặc quần, áo không phải của mình, quần cũng không phải của mình, nhưng không quần được nhiều như vậy, ánh mắt đảo chung quanh, không nhìn thấy điện thoại di động, không nhìn thấy bất kỳ đồ vật quen thuộc nào.

Đông Phương Nhiêu hơi mở cửa phòng ra, qua khe hẹp ngắm nhìn một hồi, không có người, nam nhân kia cũng không thấy. Cửa trước cách vị trí Đông Phương Nhiêu đại khái ba mươi thước, trừ khay trà, ghế salon, hộc tủ, không có chướng ngại vật. Vừa hay, Đông Phương Nhiêu nhấc chân bỏ chạy.

2. Chương 2

Rất không thích hợp.

Đây là một ngôi biệt thự ở giữa sườn núi. Mở cánh cổng lớn ra, Đông Phương Nhiêu vọt ra ngoài, khung cảnh xung quanh xa lạ cũng không khiến Đông Phương Nhiêu dừng lại suy nghĩ, xoay người sang phải chạy xuống dốc núi.

Hình như có gì đó không đúng, Đông Phương Nhiêu không khỏi kinh hoàng, cô cảm thấy mình thấp đi mấy phân. Trong ngoài nước người nào không biết Đông Phương Nhiêu xuất thân từ người mẫu, chiều cao 1m75, vóc dáng tỷ lệ hoàng kim. Nhưng vóc người này Đông Phương Nhiêu hoài nghi ngay cả 1m65 cũng không tới.

Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều, những phát sinh này không thể giải thích được, Đông Phương Nhiêu liền mạng chạy về phía trước.

“Giai Giai.”

Thỉnh thoảng có vài chiếc xe lướt qua, Đông Phương Nhiêu bị kinh sợ, sợ người kia đuổi tới, gấp gấp co giò chạy nhanh hơn.

“Giai Giai, Giai Giai. Đứng chạy nhanh như vậy, đừng chạy.”

Một chiếc xe dừng lại chặn trước mặt Đông Phương Nhiêu.

Bên trong là một người đàn ông.

“Giai Giai, em đừng chạy nữa, nhanh lên xe!” Khuôn mặt nam nhân nóng nảy, hòa lẫn lo lắng, đau lòng, sợ hãi ... đủ loại cảm xúc.

Đông Phương Nhiêu rất xác định hẳn đang nói với mình. Nhưng mà. Giai Giai?

“Anh nhận lầm người rồi.” Cô không phải Giai Giai, cô là Đông Phương Nhiêu mà.

Lúc này Đông Phương Nhiêu đã chạy cách nơi đó một khoảng, cũng không sợ nữa, chung quanh bắt đầu có người đi bộ trên đường, Đông Phương Nhiêu vòng qua người đàn ông. Gương mặt của cô vô luận đi tới đâu bị nhận ra đều có thể trở thành một bản tin, Đông Phương Nhiêu không muốn ở chỗ này dây dưa.

Người đàn ông một phát bắt được cánh tay phải Đông Phương Nhiêu: “Đừng ở chỗ này cúi kính, anh biết em chịu ủy khuất, kiên nhẫn một chút chúng ta trở về bàn lại, em không muốn bị ký giả biết em từ nơi đó đi ra chứ.”

Đông Phương Nhiêu không muốn, vô cùng không muốn.

Vì vậy có một tia do dự, Đông Phương Nhiêu bị người đàn ông xa lạ này kéo lên xe. Theo trực giác, cô nghĩ người này sẽ không làm hại mình, nhưng vậy thì sao, cô đâu có quen hẳn.

Đông Phương Nhiêu từ từ bị kéo lên xe, người kia liền nhanh chóng xoay người chuyển tới vị trí cầm lái, đạp ga, thật nhanh hòa vào dòng xe.

“Giai Giai. Em không sao chứ?” Hai người trầm mặc một hồi, người đàn ông hỏi.

Đông Phương Nhiêu cũng không trả lời, cô bị thứ cô thấy làm sợ ngây người.

Kính chiếu hậu phía trước soi vào mặt Đông Phương Nhiêu, một gương mặt xa lạ, lần đầu tiên trong đời Đông Phương Nhiêu gặp qua. Trong đôi mắt trong trẻo là vẻ hoảng sợ, môi mỏng không có huyết sắc, sắc mặt bởi vì bị kinh sợ mà trắng bệch. Đó không phải là Đông Phương Nhiêu, rồi lại tất nhiên là Đông Phương Nhiêu.

Trong xe không hề có người phụ nữ thứ hai.

“Giai Giai, em làm sao vậy? Không khỏe sao?” Người đàn ông vì lái xe không thể chiếu cố Đông Phương Nhiêu, nhưng có thể cảm giác được cảm xúc Đông Phương Nhiêu không yên ổn, biểu hiện bây giờ quá mức rõ ràng, không khỏi lên tiếng hỏi han.

Đông Phương Nhiêu lắc đầu một cái, hít sâu một hơi, chậm rãi đem hai tay của mình đuổi tới trước mặt.

. Quả nhiên không phải đôi tay của mình.

Đông Phương Nhiêu thời gian trước nhận phim võ hiệp, bởi vì sử dụng đao kiếm, thường xuyên cùng người khác so chiêu tập luyện, sợ thương tổn đến người khác hoặc là làm chính mình bị thương, móng tay sớm đã cắt ngắn gọn gàng sạch sẽ, mà bây giờ bàn tay này, chẳng những móng tay dài hơn mà còn sơn màu đỏ chói.

Đôi tay này không dài như tay mình, nhưng săn chắc, hơn nữa hình dáng thon thả khá xinh đẹp.

Đáng nói hơn là nước da, da Đông Phương Nhiêu bị mặt trời phơi thành màu mật ong khỏe mạnh, mà thân thể này có làn da trắng sữa đồng đều. So số tuổi, Đông Phương Nhiêu 16 tuổi vào giới giải trí, năm nay đã 28. Trong gương kia lại là một khuôn mặt tươi trẻ, thân hình nhỏ nhắn, cùng lắm là hai mươi một hai mươi hai.

Mình tại sao ở trong thân thể của cô ấy? Còn cô ấy bây giờ ở nơi nào? Mình thật sự ở trong thân thể này sao?

Quá nhiều vấn đề, Đông Phương Nhiêu không thể nào hiểu rõ.

Chuyện phát sinh quá quái dị, cô mới ngủ một giấc, thế nhưng ngủ đến xuất hồn nhập vào thân thể của người khác luôn.

“Giai Giai, hãy nghĩ đến ba cùng người mẹ bị bệnh liệt giường của em, còn em trai đang phải đi học nữa, em nhất định phải kiên cường, em không phải là sẽ không nổi tiếng, chẳng qua thiếu một cơ hội thôi. Hiện tại cơ hội tới, em đã thành công một nửa, đừng bỏ cuộc, thứ em bỏ ra nhất định sẽ được hồi đáp.”

Bên tai truyền đến tiếng nói của người bên cạnh.

“Nổi tiếng?” Nhảy cảm bắt được một chữ, nổi, giới giải trí vì chữ này mà chưa bao giờ thiếu người phấn đấu, sẽ không phải là.

“Đúng vậy a, em sẽ mau chóng nổi tiếng, Giai Giai em nhất định có thể làm được.” Người kia quay đầu cho Đông Phương Nhiêu một nụ cười khích lệ.

“Ban đầu vì lấy được cơ hội này, em trăm phương ngàn kế đến gần Phương Diễn, cuối cùng anh ta cũng mắc câu, mặc dù. Nhưng cũng không sao, muốn thành công nhất định phải bỏ ra, ban đầu anh ngăn cản, chính em cũng nói những lời này, không phải sao, Giai Giai?”

Bỏ ra?

Đông Phương Nhiêu rút cuộc biết được nguyên nhân mà sự kiện tối qua phát sinh rồi.

Không phải cưỡng bách, không có cưỡng bạo, hoàn toàn trên tinh thần tự nguyện, bất quá chỉ là một cuộc giao dịch. Tôi tình anh nguyện.

Chuyện như vậy trong giới giải trí quá nhiều.

Người bên cạnh tạm thời sẽ không làm tổn thương cô, chắc là người quản lý, tương tự như Lâm ca kiếp trước cũng là người quản lý tài chính kiêm bảo mẫu của cô. Đông Phương Nhiêu cảm kích Lâm ca, ít nhất anh chưa bao giờ quăng cô vào vùng đen tối của giới giải trí, luôn đối đãi với cô như em gái mình, luôn luôn bảo vệ và che chở.

“Giai Giai, là Vũ ca có lỗi với em, không có năng lực giúp em lấy được nhiều tài trợ nhận được vai diễn tốt, để em phải chịu nhiều ủy khuất, Vũ ca thật lòng xin lỗi em.”

“Chuyện không liên quan đến anh.” Nói không thêm để ý là gạt người, nhưng thị phi đúng sai Đông Phương Nhiêu còn phân biệt được, không có sự đồng ý của người kiếp trước, lúc cô tỉnh lại sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Tôi tình anh nguyện, có gì mà phụ lòng, có gì phải xin lỗi. Huống chi nghe lời hấn nói..., chính thân thể này đi câu dẫn trước, có liên quan gì tới hấn đâu, hấn chỉ không kiên quyết ngăn cản mà thôi.

“Không có lần sau.” Đông Phương Nhiêu tình nguyện chịu khổ cực, cũng không muốn đầu cơ trục lợi, dùng thân thể đổi lấy vinh dự, không đáng giá.

Vũ ca trịnh trọng gật đầu: “Không có lần sau.”

Vũ ca đưa Đông Phương Nhiêu đến cửa tiểu khu một ngôi nhà: “Giai Giai, hôm nay không có lịch trình, em nghỉ ngơi đi.”

Đông Phương Nhiêu biết được thân phận mới đồng thời gặp phải vấn đề đầu tiên, cô đâu biết nhà “mình” ở đâu.

“Vũ ca, tôi không mang chìa khóa.” Đông Phương Nhiêu trong lòng không được tự nhiên, nhưng nói chuyện đầy đủ khí lực, hai tay trống trơn, đừng nói chìa khóa, một xu cũng không có.

“Anh có, để anh đưa em lên.” Vấn đề được giải quyết thuận lợi, Đông Phương Nhiêu đi theo Vũ ca, lên lầu.

Đây là một căn phòng nhỏ, coi như sạch sẽ chỉnh tề, trên bệ cửa sổ có một chậu lan điều màu xanh biếc, tràn đầy sức sống.

Vũ ca đưa Đông Phương Nhiêu vào nhà rồi rời đi, phòng ốc không lớn, không quá nửa canh giờ Đông Phương Nhiêu lật tung căn phòng, cả đáy hướng lên trời, tìm được vài vật phẩm hữu dụng, chi phiếu thẻ tín dụng ví tiền, laptop cùng vài cuốn sách, xem thử vài cái, có tiền để dành từ nhỏ đến lớn, thẻ căn cước, cái này vô cùng quan trọng, hoàn hảo bị Đông Phương Nhiêu tìm được, một cái chìa khóa dự phòng đặt trong học tủ. Một ngàn tiền mặt, tiền tiết kiệm thật ít ỏi. Một cuốn nhật ký chằng chịt chi chút chữ, Đông Phương Nhiêu còn chưa có đọc kĩ. Thứ Đông Phương Nhiêu có là thời gian, trước để xuống từ từ nhận thức, không vội.

Sắp xếp lại những thứ này, Đông Phương Nhiêu đến phòng tắm tắm rửa, từ trong tủ lạnh tìm được trứng gà, làm một chén mì ăn, sau đó không chút do dự nhào lên trên giường - ngủ.

Thân thể cùng tinh thần đồng thời bị tra tấn.

Mệt chết đi được.

Đông Phương Nhiêu bị một hồi tiếng gõ cửa vội vàng đánh thức .

“Giai Giai, em có ở bên trong không? Mau trả lời.”

“Giai Giai, em không trả lời anh tự mở cửa vào nha.”

Là Vũ ca.

Đông Phương Nhiêu chỉ cảm thấy tứ chi đau nhức gay gắt, nhìn bên ngoài một chút, bóng tối rét đậm không biết bây giờ là lúc nào.

“Chờ một chút” Đông Phương Nhiêu hữu khí vô lực đáp một tiếng, từ trên giường bò dậy. Bật đèn, phát hiện đồng hồ báo thức đầu giường điểm 3 giờ 45 phút.

Ngoài cửa tiếng gõ rõ ràng yếu đi.

“Giai Giai, em nhanh lên một chút, chương trình sắp bắt đầu, sao đến giờ này em còn chưa xuống giường nữa. Vất vả lắm mới kiếm được cơ hội, đến trễ rất không tốt.”

Bên ngoài Vũ ca nói liên thanh một câu lại một câu cách cánh cửa truyền đến, Đông Phương Nhiêu từ tủ quần áo tìm y phục khoác lên người, đi tới cửa chính mở cửa cho hắn: “Anh ngồi xuống trước đi, em rửa mặt đã.”

Nói xong quay đầu vào phòng vệ sinh. Vũ ca sững sốt một chút, hoàn toàn không ngờ rằng Giai Giai sẽ trấn định, phản ứng lãnh đạm như thế, nếu là lúc trước, Giai Giai đã sớm phát hỏa.

“Được, em nhanh lên một chút.” Theo phản xạ thúc giục một câu, Vũ ca ngồi xuống ghế sa lon, lấy kính nghiệm của hắn, chưa đến nửa giờ Giai Giai sẽ không bước ra .

Uốn éo mở ti vi, gấp cũng không được, xem TV chút rồi nói, trước kia lúc Vũ ca đợi Giai Giai đều giết thời gian bằng cách này.

Đông Phương Nhiêu chỉnh lý ổn thỏa rồi đi ra, có chút im lặng: “Uy, không phải hỏi muốn chết sao? .”

Như thế nào còn xem tivi, mới vừa rồi còn gấp đến độ lửa cháy tới mông.

Vũ ca hai mắt tròn to. Mới năm phút, có khi còn chưa tới. Mẹ ơi, TV mới bật, còn đang dò kênh tìm tiết mục thôi a.

“Đi thôi, còn nhìn em làm gì?” Hoàn toàn không ý thức được mình đã thành “Dị vật” trong mắt Vũ ca, Đông Phương Nhiêu lấy túi đi ra trước. Vật dụng bên trong Đông Phương Nhiêu đã sửa soạn qua rất tốt, một chút tiền khoảng hai trăm đồng tiền mặt, thẻ căn cước, chìa khóa. Nhật ký thì đặt trong nhà, đây là

kho tin tức trọng yếu không thể bỏ sót, có lẽ có thời gian sẽ đọc, mang theo lỡ mất thì sao, để trong nhà an toàn hơn. Điện thoại di động không thấy.

Xe Vũ ca đậu dưới lầu, ngày hôm qua Đông Phương Nhiêu trong trạng thái mâu thuẫn không có nhìn kỹ, hôm nay nhìn lại, là một chiếc xe phổ thông màu đen, dưới ánh đèn đường có chút cũ kỹ, nhưng điều này rõ ràng không thể gây chút chú ý nào cho Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu chẳng qua muốn một lần nữa sáng tỏ chuyện thân thể này vừa bước vào giới giải trí, hoặc là bước vào đã lâu vẫn xếp tầng chót trong giới giải trí, không có danh tiếng, không có hậu thuẫn, cũng không được trang bị kỹ năng tốt hay phương án kế hoạch hoàn thiện, nếu trễ liên mất cơ hội, muốn phát lên khó như lên trời.

“Lái xe đi.” Đông Phương Nhiêu kéo cửa ghế phó ra, ngồi vào, nói.

Xe chậm rãi đi phía trước, cuộc sống mới cũng bắt đầu. Đông Phương Nhiêu nhắm mắt thật chặt, mở ra lần nữa, bên trong đôi mắt là ý chí quật cường cùng kiên nghị, nếu kiếp trước cô có thể làm được, vậy thì kiếp này tất nhiên cũng có thể.

Cái vòng này, chỉ có đứng hàng đầu mới có thể tùy tâm sở dục.

Đông Phương Nhiêu phải làm cho tất cả mọi người biết đến cái tên mới này, Hách Giai Giai.

3. Chương 3

Trong đêm tối, Đông Phương Nhiêu không xác định được phương hướng.

Hôm qua sau khi được Vũ ca đưa về nhà, cô trực tiếp leo lên giường ngủ như chết, hôm nay nửa đêm bị dựng lên, có thể nói Đông Phương Nhiêu đối với cái thế giới này trên căn bản là không biết gì hết. Nhưng hình như thế giới này cùng kiếp trước không khác bao nhiêu, điều này làm cho Đông Phương Nhiêu có chút yên lòng.

“Vũ ca, Đông Phương Nhiêu gần đây có tin tức gì không?” Đông Phương Nhiêu giả bộ lơ đãng hỏi.

“Đông Phương Nhiêu? Đông Phương Nhiêu là ai?” Vũ ca khổ hiểu hỏi lại. Chỉ ngắn gọn vài câu đã đánh vỡ tất cả lo nghĩ của Đông Phương Nhiêu.

Không cùng một thế giới, quả nhiên không phải.

Danh tiếng Đông Phương Nhiêu, cho dù người ngoài ngành cũng biết, quảng cáo trên tivi một ngày phát đi phát lại vô số lần, bảng quảng cáo lớn trên đường phố vĩnh viễn không thiếu hình ảnh của cô, chứ đừng nói đến là người làm trong ngành này mà lại không biết có một người như vậy tồn tại? Hoàn toàn không thể nào.

Chỉ có một khả năng, căn bản người đó chưa xuất hiện ở thế giới này.

Tâm Đông Phương Nhiêu trầm xuống. Từng hình ảnh ở kiếp trước như ngựa phi lướt qua trong đầu, bảo mẫu một lòng một dạ quan tâm đến mình Lâm ca, trong giới chỉ có một người chị em tốt duy nhất Phỉ Phỉ, còn ai nữa? Hình như chỉ có hai người này.

Trừ hai người này cô không muốn dứt bỏ, hình như cũng chẳng có cái gì tốt đáng giá để lưu luyến. Không có thân thích, không có người yêu, chỉ có hai người bạn tâm giao, trước kia không cảm thấy gì, bây giờ nhìn lại bỗng có một loại cảm giác thất bại.

Đông Phương Nhiêu cười khẽ, kiếp trước trải qua đủ loại phong ba, nếu không thể văn hồi, vậy thì để dưới đáy lòng cũng tốt.

Ngược lại Vũ ca nhìn Đông Phương Nhiêu cười như vậy, cảm thấy kỳ quái, “Em cười gì thế?” Còn có cái gì Đông Phương Nhiêu, hẳn thật sự không biết, chắc Giai Giai ở chỗ nào lúc nào đó quen biết bạn mới, nghĩ như vậy cũng không hỏi tới nữa.

“Không có gì, có chương trình để làm nên cảm thấy vui thôi.” Ít nhất không để cho cô một đường ngủ không dậy nổi, chết luôn trong lúc ngủ, lão Thiên đối với cô cũng không tệ a.

Được rồi, là rất vui vẻ, Vũ ca cũng vui lây, thao thao bất tuyệt.

Vũ ca cúi đầu khom lưng, trong lòng Đông Phương Nhiêu có chút chua xót, nhớ tới Lâm ca , ban đầu Lâm ca mang theo mình xuất đạo cũng đã gặp qua không ít chuyện tương tự, Đông Phương Nhiêu tính tình quật cường, khinh thường làm chuyện như vậy, có chuyện gì Lâm ca cũng đứng cản cho cô. Bây giờ nghĩ lại, khi đó cũng chịu không ít khổ, Lâm ca vì mình bỏ ra quá nhiều, cũng không biết hiện tại ra sao.

“Vũ ca ——” Đông Phương Nhiêu kéo kéo vạt áo Vũ ca, nhẹ nói: “Em không làm sai gì cả, anh không cần như vậy.”

Vũ ca nháy mắt ra hiệu với Đông Phương Nhiêu, muốn Đông Phương Nhiêu yên tâm.

“Các người tới tham dự ?” Người kia đi tới, nhìn Đông Phương Nhiêu, lại nhìn về mặt hèn mọn của Vũ ca, vẻ mặt quái dị.

“Đúng vậy, chúng tôi tới quay hình .” Vũ ca lại đáp.

Một hồi lâu, người kia không nói lời nào, chẳng qua là nhìn hai người, không biết đang suy nghĩ gì. Vũ ca trong lòng khẩn trương muốn chết, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ chưa gì đã đắc tội với nhân vật lớn a. . . .

“Các người về đi, nơi này không cần các người.” Một câu nói ra, Vũ ca như bị thiên lôi đánh trúng, Đông Phương Nhiêu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng quay đầu nhìn Vũ ca, lại cảm thấy có chút xin lỗi.

“Xin cho tôi một lý do.” Biết Vũ ca đang cuống loạn trong lòng, vì vậy Đông Phương Nhiêu thay mặt Vũ ca hỏi một câu.

Người kia xoa xoa người: “Nơi này không cần người không hiểu chức trách của mình.”

Vũ ca ngốc trệ bị Đông Phương Nhiêu kéo ra cửa, yên lặng đi vào bãi đậu xe ở phía trước, rốt cục cũng vào xe ngồi.

“Tại sao a? Đây là tại sao a? Chúng ta theo lâu như vậy, cũng đã đến trường quay, thế nào câu nói đầu tiên lại bị người đuổi đi như vậy? Chúng ta có gì không đúng, sao một cơ hội cũng không cho chúng ta?” Vũ ca kéo bứt tóc, Đông Phương Nhiêu ngồi yên, cũng không nói gì, trên thực tế vấn đề chính là như vậy, người xinh đẹp tùy ý cũng có thể gặp được, kém một người cũng không ít, thêm một người cũng chẳng nhiều, nếu mình không có danh tiếng luôn luôn có thể bị người ta tùy tiện vứt bỏ hoặc thay thế.

Vũ ca cũng không phải là người lưu tâm một vấn đề gì quá, nhưng hẳn thật sự không biết nguyên nhân ở chỗ nào, hẳn cũng không phải lo lắng cho bản thân, hẳn chẳng qua là lo cho Hách Giai Giai.

Hắn biết rõ Hách Giai Giai coi trọng chương trình này, chương trình này là do nhãn hiệu nước giải khát nổi tiếng leier đầu tư, quay xong sẽ phát trên TV, internet, còn được phát trên bảng trình diễn ngoài trời, mặc dù nội dung hơi mất mặt, nhưng tuyệt đối là một cơ hội rất tốt, có người thấy thích, phát hiện sẽ có thêm nhiều cơ hội.

Dọc theo đường đi cũng không thấy cô nói một câu, hẳn sợ Giai Giai bị đả kích chưa gượng dậy nổi.

Đông Phương Nhiêu nào biết Vũ ca suy nghĩ như vậy, tiếp tục trầm mặc, cho đến lúc Vũ ca dường như tỉnh táo lại, mới lên tiếng: “Vũ ca, chúng ta lần sau tiếp tục cố gắng, anh đừng như vậy, còn nhiều cơ hội .”

Nhẹ nhàng nhu nhu một câu nói làm cho Vũ ca hết sức kinh ngạc, nhìn Đông Phương Nhiêu không thấy có gợn sóng nào trên mặt, dẫn dắt hơn một năm nhưng không mất nhiều cố gắng tiểu nha đầu cuối cùng cũng trưởng thành, thật là an ủi hết sức, đầu óc trống rỗng liền bị ý này lấp đầy.

“Ừ, chúng ta nhất định sẽ thành công.” Vũ ca nói, dưới chân khởi động chân ga, lái xe.

Lời tuy nói vậy, nhưng hai người kế tiếp còn rảnh rỗi một khoảng thời gian, biết được Hách Giai Giai không phải người có danh tiếng, lúc này, Đông Phương Nhiêu tùy ý ra cửa đi lại, thường thường ngồi xe buýt từ đầu trạm đến cuối trạm, đổi chuyển, từ trạm cuối đến trạm đầu. Không chỗ nào là không đi qua.

Chẳng qua là phương thức sống cùng trình độ phát triển của thế giới này không có gì bất đồng, cùng thế giới cô đã sống giống như hai không gian song song cùng tồn tại, bên trong xu thế cố định là một dạng nhưng những điều phát sinh, phát triển, con người lại không giống.

Mọi người ở đây cũng gọi nơi này là Địa Cầu

Lãnh thổ này cũng thuộc về nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Có Mĩ, Đức, Anh, châu Âu, châu Á, Đông Nam Á ...vân vân, xa lạ và quen thuộc, đợi chờ hết đông hết tây, Đông Phương Nhiêu đóng cửa mấy ngày không ra. điện thoại Hách Giai Giai Đông Phương Nhiêu vẫn không tìm thấy, Vũ ca gọi điện thoại nhiều lần cũng không thông, đành mua một cái điện thoại khác cho Đông Phương Nhiêu, mỗi ngày gọi một cuộc, chỉ sợ Đông Phương Nhiêu rảnh rồi sinh nông nổi làm chuyện bậy bạ.

Chuyện Hách Giai Giai dùng thân thể đổi lấy vai chính của một kịch truyền hình, cuối cùng cũng không đã động gì đến nữa.

Đông Phương Nhiêu cũng không phải người sử dụng thủ đoạn như vậy, trà trộn trong giới diễn xuất vài chục năm, cố gắng không ai so sánh được, nghiêm túc cũng hơn người, nhắc đến Đông Phương Nhiêu chưa từng có một người không gơ ngón cái lên khen ngợi. Kiên nghị, quả cảm, thành thực, ưu nhã, không vì nổi danh mà lười biếng, không mắc bệnh ngoi sao, là một người phụ nữ nhiệt tình đối với công ích xã hội. Trong giới giải trí, có thể làm được như vậy có quá ít người. Huống chi Đông Phương Nhiêu còn được đại quần chúng nhân dân bầu chọn là mỹ nữ đương đại được yêu thích nhất.

Đột nhiên, Đông Phương Nhiêu nghe được đầu điện thoại kia Vũ ca hưng phấn kích động đến lời nói cũng không mạch lạc, cúp điện thoại, Đông Phương Nhiêu căn bản nghe không hiểu tất cả những gì Vũ ca nói, chỉ có một chuyện nghe rõ là chiều nay có một buổi thử vai rất quan trọng, chuẩn bị cho tốt.

Vì vậy Đông Phương Nhiêu nấu một bữa tốt, ăn xong rửa mặt đánh răng leo lên giường ngủ sớm.

Chuẩn bị cái gì, kịch bản không có, đầu mối không có, thật là làm người ta khó hiểu, vậy thì cứ dưỡng tinh thần, ngủ ngon một giấc.

4. Chương 4

Ngày thứ hai, Đông Phương Nhiêu bị Vũ ca chở đi về phía nam.

Trong vòng vài ngày, Đông Phương Nhiêu đã có thể phân rõ Đông Nam Tây Bắc của thành phố này, đối với việc này cô cảm thấy phi thường hài lòng.

“Giai Giai, lần này là đạo diễn chủ động liên lạc đấy, cơ hội vô cùng lớn.” Vũ ca biết nói những lời này vô dụng, nhưng cơ hội trước mặt, ít nhất cũng phải nói vài lời khích lệ: “Mặc dù anh cũng không biết tại sao họ lại liên lạc với chúng ta, chắc là trước kia em quay mấy cái quảng cáo được họ tình cờ phát hiện, thấy thích hợp với nhân vật họ cần, không cần phải sợ, nhất định phải cố gắng lên.”

Đông Phương Nhiêu vừa lên xe, Vũ ca miệng liền động không ngừng, trải qua một ngày lẳng đọng, Vũ ca so với hôm qua bình tĩnh hơn nhiều.

“Giai Giai, đạo diễn Ngô Minh Hạo em có từng nghe nói chưa, anh ta không quay nhiều phim lắm, em mới vào giới giải trí một năm, chưa nghe qua cũng bình thường. Anh kể vài tên phim nổi tiếng, em nhất định sẽ biết. Bộ phim làm mưa làm gió năm ngoái là tâm , năm trước là nếu như yêu , trước nữa là phụ nữ cuối đời phong chúc đều do anh ta làm đạo diễn. Người này chưa tới ba mươi tuổi nhưng thực lực cực kỳ khủng bố, nếu được anh ta nhìn trúng một lần tên tuổi có thể lên như điều gặp gió.”

Vũ ca vừa kích động vừa nói “Cơ hội này tới quá đột ngột giống như đang nằm mơ a!”

Hết lần này tới lần khác nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đông Phương Nhiêu, Vũ ca miệng không ngừng lại nói, “Giai Giai, Ngô Minh Hạo mặc dù quay phim không nhiều, nhưng người thành danh trong tay anh ta đến bây giờ không ít, hiện tại nhất ca đại tỷ trong giới giải trí này, có mấy người chính là được anh ta phát hiện đề bạt, bao nhiêu người muốn gặp anh ta cũng không thấy được, người này cổ quái cực đoan, bao nhiêu người tài trợ cầm tiền xin anh ta quay phim anh ta cũng không chịu, truyền thông chưa từng công bố bất kỳ hình ảnh có liên quan của anh ta, nói thật, anh bây giờ không biết tổ sản xuất tại sao tìm tới bọn mình, nên Vũ ca muốn em biết, nhất định phải cố gắng tranh thủ, nếu thất bại cũng không cần tức giận, lần sau tiếp tục cố gắng.”

Nói xong lời cuối cùng, Vũ ca rốt cục lý trí chiến thắng kích động, nói một câu đúng trọng tâm. Cơ hội như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu, lấy danh tiếng cùng thực lực Hách Giai Giai, chưa đủ khả năng bắt được nhân vật nào, chỉ sợ là một vai diễn nhỏ cũng không dễ dàng. Ngô Minh Hạo tự chọn diễn viên, chắc chắn giới truyền thông không ít người làm phim vào trường quay quan sát, chỉ hy vọng Hách Giai Giai có cơ hội lộ mặt, may mắn có thể được những studio khác nhìn trúng, về phần Ngô Minh Hạo tự tay nhắm trúng, bây giờ không dám cầu xa.

Đông Phương Nhiêu cũng gật đầu một cái, bày tỏ đã hiểu.

Giới giải trí không giống những nơi khác, dựa hết vào thực lực là không được, quan hệ, giao thiệp, danh tiếng, vân vân đủ loại nhân tố, cô trước mắt cái gì cũng không có, bây giờ phần thắng không lớn, suy nghĩ của Vũ ca cũng chính là suy nghĩ của cô. Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên tự tin vào thực lực của mình, có thể liên tục đạt ba giải ảnh hậu, người không có thực lực làm sao có được. Nhưng nếu chỉ có thực lực thì quá bèo, trong quá trình chọn diễn viên, thực lực bất quá chiếm tỉ lệ phần trăm nhỏ nhất, không phải là không thể thay thế.

Nhưng có thực lực tỏa sáng, người có tuệ nhãn biết nhìn người không phải không có, chỉ cần cho cô một võ đài, để cho cô biểu hiện đủ cường đại, Đông Phương Nhiêu sẽ không lo lắng không có ai tìm đến cô.

Vũ ca thấy vẻ mặt Đông Phương Nhiêu bình thản, phảng phất nắm giữ tất cả, trong lòng không lo lắng nữa, giống như ăn một viên tiên đơn định tâm hoàn, không nói thêm lời. Sau khi trải qua sự kiện kia, Giai Giai thật thành thực. Vũ ca thầm than một hơi.

Giới giải trí nơi nào chẳng có cá đen sẫm trắng trắng, sạch sẽ đi vào, đánh cá biến đen đi ra. Giai Giai nếu lựa chọn con đường này, bất kể khúc chiết hay bình thản, cũng là do mình chọn. Thứ Vũ ca có thể làm, cũng chỉ là tận lực ở trước mặt cô thay cô dọn bớt một vài chướng ngại vật trên đường mà thôi. Đường nên đi như thế nào, phải do chính cô tự bước.

Xe ngừng ở giao khu thành nam, có một tòa nhà đứng sừng sững ở đó, Vũ ca lái xe vào bãi đậu, lần này hẳn không để Đông Phương Nhiêu một mình đi vào, chuyện xảy ra lần trước hẳn vẫn còn sợ hãi.

“Giai Giai, đi theo anh.” Thật ra thì người quản lý giống như chức năng đa phương tiện cường đại, bảo mẫu di động, kiêm nhớ đường, cầm vật, nhắc nhở, an bài...vân vân, Đông Phương Nhiêu nhớ đến Lâm ca một ít tí ti việc cũng không qua loa tỉ mỉ, bất kể chuyện gì phát sinh từ trước đến giờ đều do anh lo. Cho nên Vũ ca như thế, Đông Phương Nhiêu cũng cảm giác tự nhiên, đi theo phía sau hướng đến thang máy.

Vào hiện trường chọn diễn viên mới phát hiện không giống trong tưởng tượng.

Đông người thì đông, nhưng phần lớn đều có tư chất, không có một chút dấu hiệu rối ren. Điều này cùng kinh nghiệm của Đông Phương Nhiêu có phần khác biệt, theo lý mà nói, thời điểm chọn diễn viên ngay cả lối đi nhỏ cũng đứng đầy người, huyên não không chịu nổi.

Trừ phi.. ..

“Giai Giai em xem, người kia là Lý Như Cửu, a, còn có, Thi Lam Lam, thậm chí ngay cả Nghi Hạo Đông, ôi trời ơi.. ..” Hiển nhiên, Vũ ca bị trận chiến trước mắt dọa sợ.

Đông Phương Nhiêu mặc dù không biết mấy người kia, nhưng từ giọng nói Vũ ca cũng nghe ra không ít tên tuổi, cũng có chút kinh ngạc.

“Mấy nhân vật này có tiền cũng không nhất định mời được, em nhìn Lý Như Cửu kia nhớ đi, năm ngoái đoạt cúp ảnh hậu, Thi Lam Lam được công nhận nữ phụ xuất sắc nhất, chưa bao giờ đóng vai chính, nhưng danh tiếng cực lớn, chưa nói đến Nghi Hạo Đông đoạt hai giải ảnh đế liên tục a.. ..” Nói tới chỗ này, cặp mắt Vũ ca phát sáng, nếu như, nếu như nói Hách Giai Giai có thể cùng những người này quay phim, đừng nói là vai phụ, làm nha hoàn bưng trà rót nước không có một lời kịch cũng được a!

“Giai Giai, em nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này a, nhất định nha!” Vũ ca đã sớm chuẩn bị tâm lý thất bại nhưng đến nơi này toàn bộ tan tành, đầu chí (ý chí chiến đấu) hùng hực bùng lên trong cơ thể hắn, mục tiêu Vũ ca không đặt ở vai diễn chính, hắn đã đem Hách Giai Giai định vị ở người qua đường Giáp, người qua đường Ất, người qua đường Bính, cái này, không khó lắm đi.. ..

Vũ ca nuốt xuống từng ngụm nước miếng, kỳ vọng nhìn Đông Phương Nhiêu.

“Em sẽ tận lực.” Đông Phương Nhiêu mặt không đổi sắc, chỉ nói bốn chữ với Vũ ca, Vũ ca vừa nghe, lại theo ánh mắt Đông Phương Nhiêu đảo chuyển vài vòng trong khu vực, sắc mặt không khỏi thay đổi vài lần, đội hình như vậy, ngay cả một người đi đường Giáp người qua đường Ất cũng muốn bị cướp a... .. Vũ ca nhìn phía trước những người bên phía kia Đại tỷ Nhị tỷ Tam tỷ, người phía bên này Đại ca Nhị ca Tam ca, ai hẳn cũng biết tên, cỡ nào như sấm bên tai a! Nhìn lại một chút Hách Giai Giai nhà mình, đi ra ngoài không có ai nhận ra cô là người nào, haizz, đơn giản chính là bên trong bầy thiên nga bắt gặp một con vịt con xấu xí. Vũ ca nghĩ như vậy, tâm tình đại khởi đại lạc, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, sau cùng là sắc hữu bại, bộ dạng như chết.

Đông Phương Nhiêu nhìn thấy buồn cười, nhưng sợ tổn thương Vũ ca kia sống còn sót lại chút tự ái, cứng rắn nhìn, kìm nén rất khổ cực.

Theo Đông Phương Nhiêu thấy không phải là không thể. Ngôi sao cũng ra sân, mọi người đều đến diễn thử để được chọn, còn nghiêm túc như vậy không có ai vắng mặt, đây là ý gì? Hoặc giả Vũ ca vẫn là mang theo Hách Giai Giai nhân vật nhỏ như vậy không biết, nhưng Đông Phương Nhiêu lại rất rõ ràng. Cái gì một lần thử, hai thử, ba thử ở chỗ này đều là mây trôi, chính là thí sinh đã được định, vai chính cuối cùng đã chọn xong rồi!

Hoặc là nói trong lòng đạo diễn đã định, hiện tại chỉ kém một bước xác định cuối cùng này thôi. Đông Phương Nhiêu mặc dù không hiểu Hách Giai Giai lấy công phụ gì: thời gian, ngay cả danh tiếng cũng không có, làm sao xuất hiện ở đây, nhưng Đông Phương Nhiêu cũng hiểu, chỉ cần biểu hiện tốt, thuận lợi bắt được một nhân vật không phải là không thể, ngược lại phần thắng rất lớn.

Hoặc giả đêm hôm đó không cho vai chính kịch truyền hình, Phương đại gia tâm tình tốt mà ban phước ở đây.

Đông Phương Nhiêu cười, vừa nghĩ như thế, liền thông suốt, lôi kéo Vũ ca đi vào tìm một chỗ trống ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ.

Cũng không chờ lâu, xem ra ekip rất xem trọng trời gian, bình thường loay hoay long trời lở đất cũng không thêm để ý qua bao lâu, có khi chờ đợi còn không bằng ngủ, phần lớn chẳng đúng giờ, lục tục đi ra đi vào một số người, trên khán đài một người bước lên, hình như là chủ trì, cầm micro trong tay.

“Cảm ơn các bạn đến tham dự buổi thử vai của bộ phim manh đồng do đạo diễn Ngô Minh Hạo đảm nhiệm, tin tưởng rất nhiều người đang ngồi ở đây cũng tương đối quen thuộc với đạo diễn Ngô Minh Hạo, đó là một người tương đối nghiêm túc a, đầu tiên cầu chúc các bạn có thể nhận được vai diễn mà mình yêu thích, không nói nhảm nữa, phim điện ảnh manh đồng lần thứ nhất chọn vai hiện tại bắt đầu ——”

Tiếp theo đó là hoa rơi cùng tiếng vỗ tay ầm ầm truyền đến, người chủ trì đổi người, Đông Phương Nhiêu còn chưa biết ai là ai, thực tế trên thế giới này trừ Vũ ca, những người khác Đông Phương Nhiêu đều xa lạ, thậm chí ngay cả Phương đại gia gì đó, Đông Phương Nhiêu chỉ cảm nhận qua nhiệt độ cùng sự thô bạo của hắn, về phần hình dạng thế nào, thật xin lỗi, Đông Phương Nhiêu thật không biết. Trên đài người chủ trì giới thiệu đơn giản một chút nội dung khảo hạch, tóm lại chính là thi trường thi. Tin tưởng những người khác sẽ không giống Đông Phương Nhiêu, ngay cả kịch bản cũng không có nhìn liền tới nơi này, bất quá cũng không sao cả, nội dung khảo hạch cũng không ai biết, hơn nữa vì không để cho kịch bản bị tiết lộ, nội dung khảo hạch cũng không liên quan đến kịch bản, một người bắt đầu biểu diễn thì người khác đến phía bên phải sân khấu rút thăm đề thi. Thời gian biểu diễn của mỗi người là năm phút, nói cách khác, thời gian chuẩn bị chỉ có năm phút.

Trong lúc người chủ trì nói chuyện, Đông Phương Nhiêu thấy có người được nhân viên dẫn đi rút thăm, mà người rút thăm chính là người từng đoạt giải ảnh hậu, Lý Như Cửu.

Điều này cũng không có gì đáng nói, những ngôi sao này bình thường cũng bề bộn công việc, rút ra thời gian tới thử vai đã là không dễ, nói không chừng mười mấy phút sau còn có lịch trình kế tiếp đang chờ, nếu đã tới, đem những ngôi sao bận rộn này ưu tiên xếp trước cũng không có người nào lên tiếng phản đối.

Đông Phương Nhiêu lại đem ánh mắt hướng chỗ giám khảo, vị trí chính giữa vẫn trống không, chẳng lẽ, người tâm phúc của Ngô Minh Hạo không tới?

Đông Phương Nhiêu trong lòng mặc dù nghi ngờ, trên mặt vẫn không biểu hiện ra, chuyên chuyên tâm tâm nghe người chủ trì trên đài nói chuyện, đối với biểu diễn của Lý Như Cửu ôm một chút mong đợi.

“Giai Giai, Giai Giai!” Vũ ca lúc này lại ngồi bên cạnh Đông Phương Nhiêu, dắt tay áo Đông Phương Nhiêu kêu cô, “Em xem, cái người đuổi chúng ta ra khỏi studio mấy ngày trước kia!”

5. Chương 5

Người kia trực tiếp đi vào vị trí giám khảo được chú ý nhất, bảng hiệu đặt trên bàn viết ba chữ —— Ngô Minh Hạo, chính là vị trí trung tâm mà Đông Phương Nhiêu để ý lúc trước.

Thật là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.

“Không nghĩ tới sẽ là anh ta! Sao có thể.. ..” Có thể thấy được, Vũ ca lại bị đả kích, lần trước người này không chút lưu tình đem hai người đuổi ra studio, mặc hấn cầu xin thế nào cũng không được, hiện tại vừa nhìn thấy người này hấn liền khẩn trương, bây giờ không nghĩ tới anh ta lại là Ngô Minh Hạo, nếu như lúc trước còn có một tí hi vọng thì giờ đã hoàn toàn bị dập tắt, người này, làm sao có thể cho Hách Giai Giai thông qua? Hoàn toàn không có khả năng.. .. Người nào không đắc tội, hết lần này tới lần khác đắc tội anh ta!

Nói đi thì nói lại, ngày đó phim trường quay hình Giai Giai rõ ràng là cách rất xa, Ngô Minh Hạo tại sao xuất hiện ở đó, thật là kỳ quái. Thế nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến vấn đề này. Giới giải trí vốn phức tạp, coi như hôm nay hợp đồng đã ký, ngày mai vẫn có thể bị đổi vai, phim đã khai máy, diễn không được tốt chỉ cần đạo diễn nói một câu, cũng phải đi. Nhược nhục cường thực (kẻ mạnh chen ép kẻ yếu), trong đây thể hiện vô cùng tinh tế. Nghĩ vậy, việc đổi đạo diễn cũng không phải là không thể.

Bắt đầu quay chương trình mới biết, đạo diễn Ngô Minh Hạo chỉ đạo chương trình, làm sao lại bỏ qua tin tức này? Rõ ràng vé vào cửa cũng đã lấy được, tiền vào lại bị BOSS lớn nhất đuổi ra, giống như miếng thịt béo bỏ đến miệng lại bị người ta cứng rắn lấy ra, có phải không muốn cho người ta sống không?

“Giai Giai.. ..” Vũ ca nghĩ tới, đem tầm mắt quăng hướng Đông Phương Nhiêu, “Lần này khẳng định không được chọn rồi, chúng ta lần sau.. ..” Nói ra làm cho lòng người chua xót, cơ hội tốt còn không bắt được. Giống như là thấy trời sập, đập trúng người khác làm cho người ta nhức nhối. (cái này tg nói tục mình chỉnh lại a =.=)

“Hey, nhìn lên sân khấu.. ..” Đông Phương Nhiêu ngược lại không nghĩ nhiều như Vũ ca, vốn ý nghĩ của hai người bọn họ có khác biệt, Đông Phương Nhiêu mục đích ban đầu không đặt ở —— mạnh đồng , không vớt được vai diễn tốt nhất cũng chẳng sao, cô chỉ muốn cho nhiều người thấy cô diễn, đặc biệt là người làm phim hoặc là đạo diễn chân chính luôn nói đến thực lực. Cô có thực lực, cũng có tự tin, có thể làm cho chính bọn họ tìm tới cửa.

Bất kể nhân vật lớn nhỏ, có cơ hội là có thể lên cao.

Trên đài Lý Như Cửu đã bắt đầu biểu diễn, những người khác cũng đã đi lên rút thăm đề mục, cơ bản thì Lý Như Cửu biểu diễn rất đến nơi đến chốn, rất tinh xảo, tinh xảo đến nỗi một ngón tay cũng đặt ở vị trí nên để, không có sai lệch, không có bất kỳ một sai lầm nào. Lý Như Cửu rút được một nhân vật mâu thuẫn, cô cảm hận cái thế giới này, nhưng vì đủ loại nguyên nhân không có cách nào dứt bỏ, năm phút, Lý Như Cửu phần diễn đoạn sắp sửa tự sát, trải qua một loạt mâu thuẫn nội tâm và tác động bên ngoài, cuối cùng lựa chọn để xuống hết thấy, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới tốt đẹp.

Lý Như Cửu biểu diễn đối với toàn trường mà nói là một khởi đầu cực cao, đặc biệt có được vinh hạnh ảnh hậu, không phải nhân vật bình hoa di động ngu ngốc. Biểu diễn tinh xảo như vậy, đặt vào mắt Đông Phương Nhiêu cũng còn điều thiếu sót, chính là quá mức tinh xảo, theo đuổi chủ nghĩa quá hoàn mỹ, cho nên mắt đi linh hồn, ít đi khả năng làm cho người xem động tâm. Nếu như là mình, nhất định có thể làm tốt hơn.

Đông Phương Nhiêu định vị trong lòng, đối với phía sau biểu diễn cũng có một chút khái niệm nhận thức, đưa mắt lần nữa nhìn về phía sân khấu. Quả nhiên người có chút danh tiếng, thực lực phi phàm, diễn xong, tiếng vỗ tay như sấm.

Nơi này người đáng để nói nhất là Thi Lam Lam, từ miệng Vũ ca luôn là người diễn vai nữ hai (nữ phụ), cô biểu diễn xong, làm cho tâm Đông Phương Nhiêu rung chuyển, diễn rung động hơn cả ảnh hậu Lý Như Cửu, diễn xuất sinh động có hồn, vai diễn là một nhân vật người mẹ số khổ, vô tình lạc mất hài tử trên đường, cuộc sống mỗi ngày mỗi đêm đều trong tư niệm tìm kiếm hài tử, Thi Lam Lam mới 27 tuổi, tuổi chiều ngang lớn vô cùng, 5 phút đi xuống, hiện trường không ít người lệ rơi đầy mặt, sau khi kết thúc hơn mười giây mới tuôn ra tiếng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt. Biểu diễn chân chính xâm nhập cả linh hồn có thể để cho người thực quên hết tất cả, kéo cảm xúc người xem toàn trường.

Để tay lên ngực tự hỏi, Đông Phương Nhiêu cũng không nhất định có thể làm được điểm này, điều này làm cho Đông Phương Nhiêu thanh tĩnh lại, tâm bắt đầu căng thẳng, không thể nói trề, không thể tự mãn, có ý thư giãn sẽ không hề tiến bộ, có ý tự mãn cuối cùng sẽ thất bại. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chỉ có không ngừng vượt trội vào mình mới có thể làm tốt hơn, mới có thể không ngừng đi về phía trước.

Đông Phương Nhiêu là chân chính nhiệt tình yêu thích diễn nghệ, không phải đùa giỡn, cũng không phải vì danh tiếng, cho nên trong quan niệm của cô, nhất định phải làm tốt hơn, tốt hơn, so với tốt hơn còn tốt hơn.

Một người năm phút, đại khái khoảng ba tiếng đồng hồ, trên căn bản người tới tham gia đã biểu diễn xong, lác đác không còn mấy người, những ngôi sao xếp phía trước, rất nhiều người biểu diễn xong lưu lại nhìn một chút, không bao lâu cũng đứng dậy rời đi. Phía sau bắt đầu lục đục có vài người Vũ ca không biết tên xuất hiện, có thể thấy được người không có danh tiếng như cô tới thử vai không nhiều lắm, nhưng đủ làm cho người ta yên tâm. Đặc biệt là Vũ ca.

Hoặc giả giống như nhân vật nhỏ như bọn họ, đạo diễn Ngô Minh Hạo hay quên chuyện, xoay người liền quên mất. Vũ ca hết sức aQ nghĩ tới.

Rốt cục cũng đến lượt Đông Phương Nhiêu.

Đông Phương Nhiêu nhìn người trên studio hướng dẫn rút thăm bảo nhân viên hướng mình đi tới, thở ra một hơi, đứng dậy chuẩn bị. Nhưng người kia không cho Đông Phương Nhiêu cơ hội này, hần trực tiếp đưa một tờ giấy, “Hách Giai Giai tiểu thư, đây là nội dung khảo hạch cô sắp biểu diễn, xin nghiêm túc chuẩn bị, chúc cô thành công.”

Nhân viên kia quay đi, Đông Phương Nhiêu mở tờ giấy được gấp ngăn nắp ra, phía trên viết hai chữ to —— mạnh đồng.

Này thật là một đề thi có độ khó cao, trừ hai chữ, những thứ khác cái gì cũng không có.

Đông Phương Nhiêu rất kinh ngạc đề mục của mình sẽ là như vậy, Vũ ca tò mò, Đông Phương Nhiêu đem trang giấy đưa tới cho Vũ ca nhìn, Vũ ca nhích mông.

“Đùa à!” Vũ ca giảm thấp thanh âm giận dữ kêu lên, ánh mắt phần hận đủ để đem lưng giám khảo bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Không ai có đề mục như vậy, chuyện này Đông Phương Nhiêu cũng là lần đầu tiên trong đời gặp phải. Nhưng là đỉnh nhi tẩu hiểm, có bỏ ra mới có thu hoạch, nói không chừng người kia cho mình cơ hội, mặc dù không biết tại sao có thể có ý nghĩ như vậy, nhưng bắt được tờ giấy này, Đông Phương Nhiêu chỉ có thể nghĩ như vậy. Hoặc giả, bắt được cơ hội lần này, ngoài vai diễn có thể cô còn nhận được việc ngoài ý muốn.

Chỉ vì nhiều người như vậy, chỉ có cô rút được tờ giấy mạnh đồng, hơn nữa còn là do nhân viên tự tay đưa đến.

Bất kể như thế nào, cô không thể nhục chí, chỉ có thể cố gắng, đem hết thảy làm được tốt nhất.

“Phía dưới, xin Hách Giai Giai tiểu thư lên đài biểu diễn, đề mục biểu diễn —— mạnh đồng!”

Hiển nhiên người chủ trì cũng rất kích động, Đông Phương Nhiêu còn chưa đi lên, đề mục sắp biểu diễn cũng đã bị thông báo ra ngoài.

Đông Phương Nhiêu cầm tờ giấy đứng lên. Tất cả tiêu điểm cũng tập trung trên người cô, truyền thông loang loáng đèn nhanh chóng mờ mịt theo ánh mắt mọi người, tiếng máy ảnh “Rắc rắc” “Rắc rắc” bên tai

không dứt. Mạnh đồng! Đề mục lại là mạnh đồng a! người truyền thông khứu giác đặc biệt bén nhạy, làm sao không thể đoán ra hai chữ này đại biểu hàm nghĩa đặc thù.

Mặc dù không biết tại sao đề mục này xuất hiện trên người văn sở vị văn, nhưng riêng điểm này cũng đủ để cho truyền thông điên cuồng. Những người thử vai đã diễn xong vẫn ngồi trong này cũng không nhận được rồi rút quay đầu, coi trộm một chút người bắt được đề mục đặc thù có bộ dáng nào.

Biểu diễn, bắt đầu từ nơi này đi.

Đông Phương Nhiêu thầm hít một hơi, nhắm mắt, mở mắt, tròn mắt nhìn thẳng phía trước, không có tiêu cự, cặp mắt tan rã vô thần, phẳng phất chân chính một manh người.(người mù)

Trong tay nắm thật chặt tờ giấy, giống như đồ vật này quan trọng hơn cả sinh mệnh, đem nó đặt ở trước ngực, đưa ra cái tay còn lại, năm ngón tay khê nhếch, từng điểm từng điểm khê đụng tìm tòi, cước bộ từng bước từng bước hướng lối đi phía ngoài.

Người đầu tiên đi qua, chính là Vũ ca.

Vũ ca bị cử động của Đông Phương Nhiêu làm cho hết sức kinh ngạc, ý niệm chuyển một cái, cũng lập tức hiểu Đông Phương Nhiêu đang làm gì, vừa muốn đưa tay ra đỡ, dưới chân Đông Phương Nhiêu khụy một cái, té trên lưng ghế ngồi hàng trước, đầu đập tại góc nhọn của ghế, “Phanh” một âm thanh vang lên, thời điểm trong hiện trường tiếng nói chuyện vang lên không ngừng lại không lẫn át được thanh âm va chạm vang dội ở kia. Hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh. Trình diễn ở đây, rõ ràng chính là một người đui chân chính!

Thì ra là tổ đạo diễn tìm một người đui tới diễn vai chính mạnh đồng trong phim. Cũng một Ngô Minh Hạo có thể nghĩ ra, một tân nhân, một người đui, trong lúc này có bao nhiêu khó khăn dồn dập, dùng ngón tay cũng nghĩ ra, Ngô Minh Hạo, quả nhiên lớn mật!

Toàn trường yên tĩnh.

Chưa hết, Đông Phương Nhiêu vốn trên mặt vẻ hèn nhát lại gần đây hốt hoảng, không để ý tới vết thương trên đầu, không để ý tới thân thể phải đứng thẳng, không ngừng khom người, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.. .. Tôi không phải cố ý, thật xin lỗi.. ..”

Phương hướng khom lưng là một bên khác, nơi đó không có ai cả, Vũ ca ở trên trái phía cô. Người xem lòng chua xót.

Vũ ca nếu như không phải biết cô một năm, hết sức hiểu cô không có bệnh, không có đau, thân thể cường tráng, cơ hồ cũng muốn bị lừa, mặc dù như vậy, nhìn Đông Phương Nhiêu như thế cũng không nhận được thương tiếc. Một mình đánh liều ở giới giải trí, một đường đi tới, chịu không ít khổ, đây là cỡ nào khổ cực, hốc mắt không khỏi phấp phỏng.

“Giai Giai.. ..” Vũ ca vừa muốn đưa tay ra đỡ, người bên cạnh lại xuất thủ nhanh hơn: “Tiểu thư, cô không sao chứ, có đau hay không?”

Đó là một phụ nữ tuổi chừng năm mươi, Vũ ca nhận ra được, trong vài bộ phim có thể thấy cô, Hàn Phân Lão sư, cấp nhân vật diễn vai mẹ rất có tay nghề.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.. ..” Được người khác đỡ dậy, Đông Phương Nhiêu như cũ miệng không ngừng xin lỗi, biểu hiện trước mặt mọi người chính là một cô gái mù, bởi vì tự mình té ngã, trán đã bầm tím, lại không ngừng đối với người không tồn tại cúi đầu, nói xin lỗi.

“Không có gì.. ..” Mãi cho đến hàng trước có một thanh âm nhẹ nhàng truyền tới, Vũ ca nhìn đến, đó là Thi Lam Lam! Cô ta còn chưa đi, không biết lúc nào thì ngồi trước mặt mình!

Thật lâu không có người đáp lại, hốc mắt Đông Phương Nhiêu hiện lệ, rốt cục nghe một câu nói, đầu chuyển một cái, hướng thanh âm cúi chào hai cái, “Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi.” Nước mắt rớt xuống, cũng không kịp lau đi, còn phải vội vàng lên đài, nắm tờ giấy trong tay thật chặt, gập ghềnh đi về phía trước.

Trong lúc này rất nhiều người cũng muốn đi ra đỡ, đưa tay ra rồi lại tự động để xuống, đây là một cô gái kiên cường, cô dùng phương thức của mình tự giải quyết khó khăn, trợ giúp của bọn họ ở đây đối với cô gái

gập ghềnh đi về phía trước có vẻ như không có ý nghĩa. Nhưng khi nhìn đến thân thể gầy yếu kia, không khỏi cảm thấy từng đợt chua xót ở mũi, một cô gái xinh đẹp cỡ nào, đáng tiếc là đôi mắt không thể nhìn thấy.

Cô lấy tay dùng chân thử thăm dò đường dưới chân, thời điểm sắp đụng chướng ngại hoặc va chạm người khác có thể bị ngã đập đầu cô sẽ dùng tay chân của mình cảm nhận được cũng mau tránh đi, số lần cũng không nhiều, có thể thấy cô gái đã có thói quen sống trong bóng tối cũng tìm được biện pháp giải quyết hữu hiệu, mặc dù bình thường, nhưng tiếng kinh hô không ngừng, tiếng khích lệ cũng có, ngay cả truyền thông đến lúc cô sắp đi lên đài mới nhớ lại muốn chụp hình. Rồi lại sợ thanh âm máy ảnh chột tới hù dọa cô, làm cô ngã nhào.

Trong tay của cô vẫn nắm thật chắc, không ai biết đó là cái gì. Nhưng tất cả mọi người đều biết, vật kia đối với cô vô cùng quan trọng.

Cho dù té ngã, cô vẫn nắm chặt tay chưa từng buông ra, đặt trước ngực không có để xuống.

Rốt cục cũng đi tới trước đài sân khấu.

Người chủ trì đã sớm đứng ở dưới chõ, dẫn dắt Đông Phương Nhiều bước lên bậc thang đi đến giữa sân khấu.

Đông Phương Nhiều rung rung đem cái tay nắm chắc vươn ra, mở ra. Cái tay kia vẫn còn đang run rẩy, cô là cỡ nào sợ, nhưng vì có điều kỳ vọng mà lấy hết dũng khí chiến thắng nó.

“Đây là đề mục của tôi.. ..” Đông Phương Nhiều thanh âm êm ái thông qua micro truyền khắp mọi góc rách trong hiện trường, rất nhiều người nói, đây là câu nói cảm động nhất bọn họ nghe được hôm nay. Rất nhiều người nước mắt cũng đã rơi xuống, cô gái này cũng không có làm gì, cô thậm chí còn chưa bắt đầu biểu diễn, nhưng chính là không có biểu diễn cho nên mới chân thật, cũng chỉ có chân thật mới đả động lòng người.

Người chủ trì nhận lấy tờ giấy trên tay Đông Phương Nhiều, còn chưa nói, chỉ thấy Đông Phương Nhiều cúi người 90 độ hướng mọi người bái một cái.

“Tôi đã diễn xong.” Nói. Không nhiều không ít, từ lúc đứng lên đi lên sân khấu, vừa đứng năm phút.

Tĩnh.

Tĩnh đến hô hấp cũng có vẻ ồn ào.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Cái gì diễn xong?

Cô diễn cái gì? Cô gái mù này, mới đưa đề mục của cô nộp lên, làm sao lại kết thúc rồi? !

Không có bất kỳ người nào phát ra âm thanh.

Mãi cho đến, tiếng vỗ tay nặng nề phát lên, đến từ người Thi Lam Lam, người vừa cùng Đông Phương Nhiều chỉ nói qua bốn chữ.

Tiếp theo là Ngô Minh Hạo, Vũ ca, người đưa tay đi đỡ Đông Phương Nhiều Hàn Phân Lão sư, người bình phẩm, người xem, nhân viên, các ký giả, còn có người chủ trì trên đài, ngay cả người hai lần đoạt giải ảnh đế Nghi Hạo Đông.. ..

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang vọng bên trong phòng khách, bàn tay tê dại cũng không nguyện ý dừng lại, một người đứng lên, hai người đứng lên, ba người, bốn người, người toàn trường! Có người lệ nóng quanh tròng, không vì cái gì khác, có thể nói chỉ vì thần tích biểu diễn kỹ càng, có lẽ cả đời này, cũng chỉ có thể hưởng thụ một lần duy nhất, hiện trường rung động khó gặp.

Cô gái này, không có đuôi mù, cô lại là người kiên kiên khang khang bình thường!

6. Chương 6

Đông Phương Nhiêu hợp tình hợp lý ngoài dự tính được giao vai chính mạnh mẽ trong phim điện ảnh mạnh mẽ

Thời điểm Vũ ca nhận được điện thoại của tổ kịch muốn ký hợp đồng mừng phát diên lên, thế nào cũng không nghĩ đến Hách Giai Giai có vận khí tốt như vậy, được tự tay Ngô Minh Hạo chọn trúng, hơn nữa còn là vai chính, vai chính a!

Cùng người qua đường Giáp, người qua đường Ất, người qua đường Bính Đinh mà Vũ ca muốn không cùng một cấp bậc, không sống cùng thế giới.

Bởi vì kích thích cực đại, gần đây Vũ ca ba năm lần thỉnh thoảng mắt hồn cười khúc khích, Đông Phương Nhiêu thấy hẳn đều muốn đi đường vòng, làm bộ không biết, bởi vì nhìn quá ngu.

Đông Phương Nhiêu cũng ngoài ý muốn bị chọn diễn nhân vật tên Tiểu Hồng trong phim mạnh mẽ, nhân vật dính ánh quang của Ngô Minh Hạo, có chiều bài sống là anh ta, trong phim của anh ấy dù một nhân vật nho nhỏ lấy đi cũng bị mọi người tranh cãi bàn tán một phen, chứ đừng nói chỉ là một Hách Giai Giai vô danh tiểu bối tự nhiên nhảy một cái thành chủ diễn dưới tay anh ta, tại sao không để giới truyền thông đào bới khai thác, làm đám người bên ngoài không rõ chân tướng hiểu kỳ.

Ngày đó buổi thử vai cũng không thuộc hình thức công khai, mặc dù có ký giả, nhưng chụp hình, ghi chép cũng thuộc loại tài liệu nội bộ, không truyền lưu bên ngoài, Đông Phương Nhiêu ngày đó ngoài dự đoán của mọi người biểu diễn tinh xảo chinh phục toàn hiện trường, nhưng những thứ này người không bước vào hiện trường thử vai sẽ không biết, ngay cả những tiền bối tham gia thử vai xong rồi đi, nhắc tới Hách Giai Giai cũng không rõ, không biết Hách Giai Giai là ai? Rồi rít hổi hận không nén lại, rõ ràng có cơ hội, nhưng cũng cùng người ngoài một dạng, thành quần chúng không rõ chân tướng.

Nhưng mọi người đều là người bận rộn, thời điểm nói tới chuyện này thoáng kinh ngạc rồi thôi, giới giải trí loại nhân vật không có tiếng tăm gì đột phá trùng vây cũng quá nhiều, điểm sáng duy nhất ngay tại Ngô Minh Hạo, Ngô Minh Hạo mị lực tuy lớn, nhưng không chống cự nổi một đạo lại một đạo mới trúc tường cao bên trong giới giải trí. Tin tức rất nhanh bị chuyện khác thay thế được, tên Hách Giai Giai để lại một ấn ký mơ hồ trong đầu mọi người, rất nhanh bị quên lãng.

Sau sự kiện này Đông Phương Nhiêu không thể nghi ngờ gì là người được lợi, quần chúng vậy xem sẽ rất mau quên lãng, nhưng những người sống thành tinh có cặp mắt đỏ sẽ không quên, người xem qua Đông Phương Nhiêu biểu diễn càng khó quên!

Điện ảnh còn chưa khai mạc, công việc Đông Phương Nhiêu đã bắt đầu lu bù lên, quả nhiên như Đông Phương Nhiêu đoán, chỉ cần cho cô một vũ đài để cô diễn vũ, không sợ không có ai tìm đến.

Quảng cáo, điện ảnh, kịch truyền hình cái gì cũng có. Những đạo diễn, nhà tài trợ không có xem qua Đông Phương Nhiêu biểu diễn, nhưng có chiều bài sống Ngô Minh Hạo, Hách Giai Giai này nhận được vai chính, giống như có bậc thang bày trước mặt cô, một bước lên trời cũng không phải không thể. Còn không nhanh thừa dịp cô chưa ra mắt, sớm ký hợp đồng còn đợi khi nào.

Người xem qua Đông Phương Nhiêu biểu diễn, đây chính là mầm non tốt a, không nói cô ký hợp đồng điện ảnh với đạo diễn Ngô Minh Hạo, nếu không có ký hợp đồng, vậy cũng phải tranh thủ nhanh một bước, ngày sau con đường của nhà đầu này còn rất dài, cơ hội thành công vô cùng cao, không thừa dịp cô tuổi còn trẻ vô danh vô thế ký hợp đồng, ngày sau đợi cô nổi tiếng hơn có thể khó khăn lấy được chữ ký.

Bàn tính trong lòng mọi người đánh răng rắc, Vũ ca không ngừng nhận điện thoại, nhìn lại Đông Phương Nhiêu bên này, trong tay kịch bản một đống, hình quảng cáo một chồng, nhưng phần lớn bị cô xem một cái tùy ý quảng trên ghế sa lon, Vũ ca há mồm trợn mắt!

Trước kia cơ hội không đến muốn cướp cũng không đến lượt, hiện tại cơ hội ở trước mặt, làm sao không biết quý trọng rồi?

“Vũ ca, những thứ này giúp em từ chối.” Đông Phương Nhiêu chỉ vào một xấp kịch bản chất cao như núi trên ghế sa lon, lời nói ra làm Vũ ca cảm thấy hồng đầu.

“Ba bản này em xem lại một chút, anh liên lạc với bọn họ gặp mặt thương lượng nha.”

Điều duy nhất Đông Phương Nhiêu muốn ăn mừng chính là Hách Giai Giai nổi tiếng không lớn, đại mỹ nhân trong vòng luẩn quẩn này quá nhiều, cô sung kỳ lượng (tự biết, tự lượng sức) là canh sông tiểu cháo không có gì đặc sắc nhưng ánh mắt lại cao, công ty giải trí lớn nhìn không khá cô xem không hơn công ty nhỏ, vào giới một năm đều tự do hoạt động, điều này giúp cho Đông Phương Nhiêu có không gian phát huy.

Kiếp trước Đông Phương Nhiêu đã từng ký hợp đồng với công ty giải trí, nhưng ba năm kỳ mãn giải ước về sau không ký tiếp nữa. Cho dù điều kiện khá hơn cũng không dă động được tâm tư tản mạn tự do của Đông Phương Nhiêu. Trong công ty quy củ quá nhiều, kị cái này lại cấm cái kia, có lúc còn phải đi tham gia những buổi xã giao mình không thích, quá mệt mỏi, quá không phù hợp tính cách của mình.

“Anh nói này Đại tiểu thư, đây đều là cơ hội a! Em bây giờ căn bản còn chưa nổi tiếng, có người cầm kịch bản tới cho em ký đã không tệ rồi, em còn chọn ba lấy bốn làm gì? Đắc tội những đại đạo diễn kia không phải chuyện đùa đâu!” Vũ ca đơn giản cảm thấy Hách Giai Giai trước mắt giống như là thay đổi thành một người khác, cổ quái chí cực, cơ hội trước mắt tốt như vậy, trắng trợn bỏ qua không thấy tiếc, “Hơn nữa mình tỉnh mới ra mất thiếu cái gì? Chính là thiếu cơ hội, khán giả đều rất mau quên, em không thừa cơ hội lượng lời trước mặt họ mỗi ngày, họ sẽ không nhớ em, qua thôn này sẽ không tiệm này, em cần phải biết.”

“Vũ ca, em rất rõ em đang làm gì, em muốn diễn vai thích hợp với em, không thích hợp mà phải diễn lấy lòng mọi người, một đồng này vô cùng không hợp. Vũ ca, anh sầu lo em rất rõ, nhưng đồng thời em có suy nghĩ, tính toán của em, anh yên tâm, em tự biết nặng nhẹ mà.” Đông Phương Nhiêu nhìn Vũ ca, hết sức thận trọng nói. Trước kia người quản lý Lâm ca đi theo Đông Phương Nhiêu vài chục năm, vô cùng hiểu tính tình Đông Phương Nhiêu, cũng biết loại bỏ kịch bản như thế nào, đem kịch bản hợp ý Đông Phương Nhiêu đặt ở trước mặt cô, không thích hợp cũng xử lý sạch sẽ, Đông Phương Nhiêu là nghệ sĩ duy nhất dưới tay Lâm ca, một chút phiền muộn cũng không có, nên ngủ thì ngủ, nên ăn thì ăn, nên làm việc thì làm việc. Có thể nói, Lâm ca mà Đông Phương Nhiêu gặp xứng đáng nhất với chức vị người quản lý tài ba kiêm vú em.

Nhưng Vũ ca đi theo Hách Giai Giai bất quá mới một năm, hiện tại đổi lại mình, chân chân chính chính chung đụng mới một tháng, Vũ ca hoặc giả hiểu rõ Hách Giai Giai trước kia, nhưng hẳn cũng không hiểu rõ Đông Phương Nhiêu cô. Rất nhiều việc cần giải thích, cần mài hợp, một người làm việc giỏi, từ từ có thể bồi dưỡng được.

Vũ ca dĩ nhiên không thể so sánh với Lâm ca, nhưng hẳn cùng Hách Giai Giai bây giờ một dạng, trẻ tuổi, có trùng kính, có tình vị, cũng không thiếu huyệt huyết tính, chính là vì đôi lúc xử sự hơi lộ vẻ mềm yếu chưa đủ kiên trì, nhưng cũng có thể bù đắp, đợi một thời gian, Đông Phương Nhiêu tin tưởng Vũ ca sẽ trở thành Lâm ca toàn năng cũng bị nghiệp giới tranh nhau, đề cử vị trí người quản lý hoàng kim cũng không phải không có khả năng.

“Vũ ca, em biết anh quan tâm em, cũng lo lắng cho em, nhưng anh yên tâm, em biết em đang làm gì, em sẽ tranh thủ, sẽ không để cho anh thất vọng, chúng ta về sau còn phải cùng nhau leo lên vị trí cao hơn cao hơn, em làm sao để cho mình mới bắt đầu liền chịu thua, xin hãy tin tưởng em, Vũ ca.” Vũ ca sắc mặt vẫn khó coi, nhưng chủ ý Đông Phương Nhiêu đã định cũng không chịu thỏa hiệp.

Theo tính tình của Vũ ca, cô giải thích: “Những thứ kịch bản kia quá tạp, nước tẩy, linh thực, rượu nghiện cái gì cũng có, thần tượng thanh xuân bị biên kịch phá hư nát, lộ mặt thường xuyên không có nghĩa là nổi tiếng, chúng ta phải có của hình tượng của mình còn phải định vị cùng ranh giới cuối cùng của chúng ta, chúng ta không phải pháo nổ một lần, mà là càng trào càng cao, té thủy trường lưu (nước chảy thành sông).”

Như vậy mới đứng vững, đi bền leo cao.

Một lần là nổi tiếng tất nhiên để cho vô số người hâm mộ không dứt, nhưng áp lực cũng như núi nặng nề đè ép. Đàm Hoa Nhất Hiện, nhiều nhất chính là xuất hiện người như vậy trong đám người. Mà Đông Phương Nhiêu muốn, không chỉ là Phương Hoa trong phút chốc, thứ cô muốn rất nhiều rất nhiều, cho nên cần thận trọng, càng thêm thận trọng. (T: mình nghĩ là tên bộ phim và vai diễn, còn giải nghĩa có thể hiểu là hoa nở rộ một lần trong rừng hoa ^^ ai biết rành hơn thì chỉ giáo nhé)

Vũ ca cũng không phải là kẻ ngốc, chẳng qua đã lâu như vậy thật vất vả xuất hiện tình huống được mọi

người tranh nhau mời mọc, hẳn cao hứng có chút văng đầu. Nghe Đông Phương Nhiêu nói như thế, Vũ ca lập tức thông suốt, cười nói, “Là anh suy tính không chu đáo, anh đây liền đem đồ này cầm đi cự tuyệt, trả lại.”

Nói xong cũng ôm lấy một đồ không ít kia, còn nói: “A, đúng rồi, tối mai có một buổi dạ tiệc, đạo diễn Ngô Minh Hạo tự mình muốn mời, không thể không đi, em chuẩn bị một chút.”

Đông Phương Nhiêu đáp một tiếng, Vũ ca ôm đồ đi ra cửa. Bởi phúc Đông Phương Nhiêu, hẳn hiện tại cũng coi là cá không lớn cũng không nhỏ, cũng không giống như trước nhiều thời giờ đi theo Hách Giai Giai cùng nhau ngăn người tổn thời gian.

sau khi Vũ ca rời đi Đông Phương Nhiêu rút một kịch bản trên bàn lật xem, bên trong kịch bản có ba nhân vật phù hợp, Đông Phương Nhiêu thấy rất tốt, cũng coi là vận khí tốt.

Ngày hôm sau Đông Phương Nhiêu bị Vũ ca đưa đến yến hội, đây là một buổi dạ tiệc làm nghi thức mở máy mạnh đồng, thời điểm nhân viên của Ngô Minh Hạo liên lạc với Vũ ca nói rất rõ ràng, vai chính mạnh đồng Hách Giai Giai nhất định phải trình diện, ở đây phần lớn mọi người đều muốn tới, cũng có thể nhân tiện ra mắt, liên hệ tình cảm một chút.

Không thể nghi ngờ Vũ ca rất vui, mạnh đồng ở hiện trường thử vai từng ngôi sao lớn nhỏ từng bước từng bước phải trái làm Vũ ca hoa cả mắt, các vai diễn trong mạnh đồng không thể nghi ngờ là từ những người này chọn ra, tùy tiện chọn một người, cũng đáng giá Vũ ca dùng một trăm hai mươi phần trăm nghiêm túc lấy tâm sùng kính mà đối đãi. Ân cần dạy bảo Hách Giai Giai biểu hiện tốt hơn, thấy Hách Giai Giai đáp ứng, mới yên tâm.

Kịch bản mạnh đồng ở thời điểm hiệp đàm ký hợp đồng cũng xong, một tuần lễ đã qua, hợp đồng đã ký, kịch bản đã sớm bị Đông Phương Nhiêu thuộc lòng, còn dư lại chính là không ngừng suy tính, lại suy tính.

Đông Phương Nhiêu cùng Vũ ca đi tới hiện trường nghi thức mở máy thì người còn chưa nhiều lắm, Ngô Minh Hạo ngược lại ngoài dự liệu đến sớm, cũng ngoài dự liệu ăn mặc chỉnh chu nghiêm túc, một bộ hợp thể tây trang màu đen toàn thân, trong nháy mắt đem bản mặt Ngô Minh Hạo vốn bình thường nổi bật lên vẻ thành thực, chừng chạc, cũng không mất phần anh tuấn tiêu sái. người kia dáng vẻ có thay đổi, nhưng bỏ dờ đến Bắc Kinh vẫn là bò, chẳng lẽ đối bộ tây trang, tính tình cũng có thể thay đổi? Hoàn toàn không thể nào.

“Uy, Hách Giai Giai, cô tới rồi, tới đây, cô tới đây cho tôi!” Ngô Minh Hạo to mồm, một chút cũng không thay đổi. Đông Phương Nhiêu chậm chậm đi tới gần Ngô Minh Hạo. Trong thời gian ký kết hợp đồng cùng Ngô Minh Hạo gặp qua hai ba lần, nhiều lần đều mở đầu bằng cái loại này, Đông Phương Nhiêu cũng đã không còn khí lực đi cải chính hẳn trước mặt mọi người kêu tên một thực nữ lớn như vậy, rất không lễ phép.

Hơn nữa Ngô Minh Hạo cũng rất kỳ quái, rõ ràng không quen thân, mỗi lần gặp mặt giống như quen biết tám đời, không kiêng kị dè dặt, hoàn toàn không có một chút phong phạm đại đạo diễn, ăn nói thô lỗ, thỉnh thoảng còn nói tục, ngược lại giống như mấy tên du côn lưu manh.

Ai biết Đông Phương Nhiêu vừa đi tới, Ngô Minh Hạo không e dè dặt tay Đông Phương Nhiêu, “Tối đây, tôi giới thiệu cho cô một người, người tài trợ chính, gọi hẳn tới đây hẳn kỳ kèo ba lần bốn lượt, mụ nội nó, đầu năm nay chẳng biết thế nào, cầu người so với lên trời còn khó hơn.”

Người cũng biết? Những người kia cầm bó tiền lớn mời người còn khó hơn lên trời đấy.

Biết Ngô Minh Hạo lớn miệng đỉnh đặc không có ý tứ gì khác, nhưng Đông Phương Nhiêu không có thói quen bị người dặt, hơn nữa cùng Ngô Minh Hạo lại không thân, Ngô Minh Hạo là một người nổi tiếng, cô vừa nhận vai nữ chính của hẳn, mặc dù giữa hai người so với vàng còn thật hơn, nhưng nếu bị người ta chú ý, kết quả sẽ thế nào, Đông Phương Nhiêu không muốn công việc chưa ra mắt, dựa vào xì căng đan bước ra ngoài ánh sáng, bây giờ rất không ổn. Đông Phương Nhiêu đem tay từ cổ tay Ngô Minh Hạo lôi ra ngoài, Ngô Minh Hạo không để ý, đem tay lưu manh hướng Đông Phương Nhiêu tức giận vung lên một chiêu, ý bảo đuổi theo, người liền sải bước, quẹo cua, rất nhanh cũng không thấy bóng dáng.

Quả nhiên, dặt Đông Phương Nhiêu đi tự có lý do của hẳn, người này bây giờ đi quá nhanh!

Đông Phương Nhiêu không thể không tăng nhanh bước đuổi theo, xuyên qua hành lang đình viện quả nhiên nhìn thấy hai người đứng đó, một người là đi đứng cùng chạy không có gì khác biệt Ngô Minh Hạo, một người khác, đó chính là người đầu tư tài trợ mà Ngô Minh Hạo muốn giới thiệu cho cô biết.

“Uy, Hách Giai Giai , cô chậm quá!” Quả nhiên, Ngô Minh Hạo miệng nói ra như cái loa, ông già ở xa cũng nghe được hần rống. Đông Phương Nhiêu cũng không do dự, mặt không đổi sắc đi lên.

“Muốn lôi kéo giúp cô một tay cô còn không chịu, những người khác còn chưa tới, cô tới sớm nhất, đừng trách anh em không có suy nghĩ, hắc hắc, gặp một chút đây là người nào, người trẻ tuổi nhất trong lịch sử nằm trong hàng Vương lão ngũ a!” Ngô Minh Hạo mặt như tên trộm, tuyệt không cảm thấy những lời này từ miệng hắn nói ra có cái gì không ổn. Dừng lời của hắn nói chính là, mục đích nó, người nhà mình chính là một gạch đá Vương lão ngũ, không có nửa điểm tự giác!

Nhìn lại hướng người nam nhân kia, mũi cao môi mỏng, mày kiếm bay nghiêng, cứng rắn sinh ra một cổ kiêu căng. Giờ phút này cũng như Đông Phương Nhiêu nhìn hắn một dạng, hắn cũng đang đem ánh mắt ném đến trên người Đông Phương Nhiêu, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười), để cho Đông Phương Nhiêu không khỏi cảm thấy không thoải mái.

“Hắc hắc, biết ai không?” Ngô Minh Hạo là một người lỗ mãng, hoàn toàn có thể tự thuyết tự thoại (tự hỏi tự trả lời), không nhìn cảm thụ bất luận kẻ nào bên cạnh. Đem Ngô Minh Hạo trước kia hội tụ vào phim của hắn lấy ra hết thấy nhìn qua một lần, Đông Phương Nhiêu bây giờ không biết Ngô Minh Hạo thô lỗ như vậy như thế nào quay được phim điện ảnh nhả nhặn, khoảng cách quá lớn đi .

Đông Phương Nhiêu lắc đầu một cái, “Không biết.” Tổ rõ thái độ. Hoàn toàn không nhìn thấy nam nhân kia bởi vì những lời này mà thần sắc trở nên đen tối khó lường.

Ngô Minh Hạo cười hắc hắc, “Thế nào ngay cả hắn không biết, Hách Giai Giai cô là động vật quý hiếm hi hữu trong giới giải trí a, nhất định phải nuôi nhốt đứng lên bảo vệ!”

Đông Phương Nhiêu hết ý kiến, Ngô Minh Hạo này thật vòng vo, nói nửa ngày, trọng điểm một chút cũng chưa đề cập đến.

“Ngài khỏe chứ, tôi là Hách Giai Giai , diễn viên manh hài trong phim điện ảnh manh động của đạo diễn Ngô Minh Hạo ” Đông Phương Nhiêu quyết định cố gắng cứu tế.

Há liệu nam nhân kia câu hồn cười một tiếng, nói, “Cô mạnh khỏe, tôi là Phương Diễn. Hách Giai Giai tiểu thư hết sức quen mặt, không biết đã gặp ở đâu.”

Đông Phương Nhiêu ngũ lôi oanh đỉnh.

Phương Diễn!

Phương đại gia!

7. Chương 7

Đông Phương Nhiêu bây giờ không biết ứng đối như thế nào, nói vài câu đơn giản, cũng không biết rốt cuộc đã nói gì, chạy trốn chết.

Tìm chỗ an tĩnh một chút ngồi xuống bình phục nhịp tim, không thể trách Đông Phương Nhiêu, kiếp trước kiếp này đều là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy. Kiếp trước Đông Phương Nhiêu làm không được loại chuyện đó, kiếp này Đông Phương Nhiêu còn chưa kịp phản ứng đã phát sinh, chệch thời điểm phát sinh thần chí còn thanh tỉnh, buổi tối hôm đó hai thân thể cùng dây dưa, thô bạo, cuồng dã rõ mồn một trước mắt.

Muốn Đông Phương Nhiêu chột đối mặt với người mình không có chút tình cảm nào nhưng thân thể quen thuộc với nhau như vậy, thật làm khó Đông Phương Nhiêu trời sinh tính tình lãng mạn nhưng trong xương lại bảo thủ nghiêm cẩn.

Giới giải trí không lớn, luôn có một ngày gặp mặt lại, chẳng qua là Đông Phương Nhiêu không nghĩ tới nhanh như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị võ trang đầy đủ hắn đã tới rồi.

Đông Phương Nhiêu nhìn chăm chăm hướng đường đi, chỉ sợ Ngô Minh Hạo dẫn Phương Diễn kia nghênh ngang tiến vào, nhưng thật may là bọn họ dường như không định đi vào, nhìn chòng chọc nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, Đông Phương Nhiêu thở phào nhẹ nhõm, không sợ việc gì khó, chỉ sợ nội tâm bị hành hạ, bây giờ thật gian nan. Ít nhất cũng cho cô một chút xíu thời gian, cho dù chỉ nửa giờ, Đông Phương Nhiêu tin khi gặp lại Phương Diễn cô sẽ bình tĩnh, sẽ là một Đông Phương Nhiêu ưu nhã tự tin.

Sau khi vào studio Vũ ca liền đi chung quanh xử lý quan hệ nhân tế, cơ hội tốt như vậy hẳn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, để Đông Phương Nhiêu một mình ngồi một bên.

Người tới lục tục, trên căn bản đều quen mặt. Đông Phương Nhiêu trí nhớ khá tốt, đa phần gặp qua một lần đều có ấn tượng, huống chi lúc thử vai những người này đều có biểu diễn, mà kỹ năng diễn xuất lại không tầm thường.

Nổi bật là Lý Như Cửu, hôm nay mặc một bộ dạ phục màu trắng, bên hông thắt một đóa hoa đỏ thắm chiếm cả một phần ba eo quần, vốn là phối hợp kỳ quái, nhưng mặc trên người Lý Như Cửu tăng thêm mấy phần khác biệt. Giúp Lý Như Cửu tôn lên làn da như tuyết càng thêm trắng nõn nhu nộn.

Lý Như Cửu vừa vào, mọi người đang đứng tùm ba tùm bảy nói chuyện phần lớn nói thêm mấy câu rồi kết thúc đề tài, rồi rít hướng Lý Như Cửu chào hỏi, rất nhanh lấy Lý Như Cửu làm trung tâm tạo một vòng vây bên ngoài, Đông Phương Nhiêu nhìn Lý Như Cửu bị chìm ngập không nhìn thấy nữa. Trong lòng đồng tình một trăm hai mươi phần trăm với Lý Như Cửu, chẳng bao lâu trước kia, mình cũng dưới tình huống như thế trải qua hơn mười năm, nghĩ tới mà phát sợ.

Dù vậy, cho cô cơ hội lựa chọn lần nữa, cô cũng không buông tha cho nghề này mà phát triển ngoài ngành, hoặc giả ước nguyện ban đầu không giống nhau, mục đích cuối cùng cũng như nhau, nghĩ vậy, lại cảm thấy không có gì đáng thương nữa .

Đều tự tìm lấy.

“Sao hả, còn chưa quen à?” Đang suy nghĩ, có một thanh âm dường như đang cùng mình nói chuyện, quay đầu nhìn lại, Thi Lam Lam cầm một ly rượu đang đứng bên cạnh, thấy Đông Phương Nhiêu nghe thấy, cũng không hỏi một câu liền ngồi xuống ghế salon bên cạnh Đông Phương Nhiêu.

“Hơi nhiều người.” Đông Phương Nhiêu thành thật trả lời. Cũng không nói quen hay không quen, vài chục năm rồi, tham gia vô số yến hội tương tự, cũng sớm đã là một phần sinh hoạt hòa vào trong xương cốt.

“Cô thật khác biệt.” Thi Lam Lam nhấp môi rượu, hồi lâu nói một câu. “Đều nói giới giải trí phức tạp, nhưng cũng có thể rất đơn giản, đều xem cô làm thế nào. Tôi rất mừng vai chính mạnh đồng là cô, ánh mắt Ngô Minh Hạo luôn luôn tinh chuẩn độc đáo, bây giờ tôi rất bội phục hẳn. Vai diễn lần này của tôi là nữ nhị mạnh đồng , chị hai Huân Nhi, rất vui có thể hợp tác cùng cô.”

Đông Phương Nhiêu trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới Thi Lam Lam sẽ đặc biệt chạy tới nói những điều này, vốn trong vòng này chính là cây cao đấp thấp, coi như không đấp, nhưng luôn ngầm phân chia cấp bậc, mọi người đều nhìn thân phận, một tiền bối sẽ không chủ động tìm hậu bối tâm sự, người có danh tiếng càng sẽ không tìm người như Hách Giai Giai không có tiếng tăm gì, Đông Phương Nhiêu ngồi ở đây hai mươi mấy phút, người tới chào hỏi một người cũng không có, không phải là không thấy chỉ là khinh thường nói với cô, tự nhiên Thi Lam Lam, cái người danh tiếng cực kỳ vang dội này đến, Đông Phương Nhiêu có chút thụ sủng nhược kinh. (được chú trọng mà sợ hãi)

“Ngày đó rất cảm ơn cô đã trợ giúp.” Đông Phương Nhiêu còn nhớ rõ buổi thử vai, nếu không nhờ Thi Lam Lam đáp một câu, nhân vật mạnh nữ kia cũng sẽ không diễn được sâu động nhân tâm đến vậy. “Nhìn cô diễn, tôi cũng rất mong đợi sau này hợp diễn với cô.”

Diễn xuất của Thi Lam Lam tuyệt đối ở cấp bậc nồng cốt, cùng cô ấy trên một khán đài, nhất định được ích lợi không nhỏ.

“Cô khách sáo rồi.” Thi Lam Lam đứng dậy, “Tóm lại cứ vậy đi, chúng ta đến studio gặp lại sau.” Cầm ly rượu lại đi nơi khác.

Nghi thức mở máy đơn giản mà long trọng, đại khái có liên quan đến Ngô Minh Hạo ở trước mặt truyền thông xưa nay khiêm tốn, cả quá trình Ngô Minh Hạo không lên đài, mãi cho đến 8 giờ rưỡi tới tiếng chuông

mở máy mới chính thức bắt đầu, hẳn cùng Phương Diễm hai người nghênh ngang đi tới hội trường, hai người này vừa vào liền bị một đám người bao vây, ba tầng trong ba tầng ngoài, hoàn toàn không ai để ý tới Đông Phương Nhiêu.

Thời điểm nghi thức mở máy hai người này ở dưới sân khấu tùy tiện tìm ghế hàng đơn vị ngồi xuống, sung làm người qua đường Giáp, bị Đông Phương Nhiêu vừa nhìn thông suốt trong lòng khinh bỉ.

Đông Phương Nhiêu được nhân viên dẫn lên sân khấu ngồi vào vị trí chủ vị buổi họp báo, bên trái theo thứ tự là ảnh hậu Lý Như Cửu, nữ phụ tốt nhất Thi Lam Lam, còn có nhân vật sự phụ Hàn Phân Lão sư, bên phải ảnh đế Nghi Hạo Đông, còn có thần tượng đại chúng Hàn Vũ, Hàn Vũ bộ dạng hai mươi một hai mươi hai, cùng độ tuổi Hách Giai Giai, nhưng danh tiếng hiển nhiên so Hách Giai Giai không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần, người bên phải ngoài cùng kia Đông Phương Nhiêu không biết, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, tên Mục Hàm Sanh, tên rất đặc biệt, trong lúc Đông Phương Nhiêu đi lên đài vô tình liếc một cái liền nhớ.

Đông Phương Nhiêu biểu hiện làm chủ phương rất rõ ràng, giới truyền thông, còn có vài người xem náo nhiệt ở ngoài, đội hình như vậy không khó nhìn lắm, Đông Phương Nhiêu vóc dáng nhỏ nhắn ngồi ở trung tâm, lại không có tiếng tăm gì bình sinh không nổi bật, không thể không nói là sao quanh trăng sáng, ánh sáng ngọc loe lói. Một người mới hơi có tư cách trong lòng vào lúc này cũng không khỏi không biểu hiện ra vẻ hốt hoảng. Trong xương cốt Đông Phương Nhiêu, mười mấy năm qua lão luyện giao thiệp cùng truyền thông giá khinh tự thực (khinh thường giả dối quen thuộc), bề ngoài Hách Giai Giai tuổi còn trẻ, đáng ngoài thanh tú tịnh lệ đơn sơ chỉ cần cho Đông Phương Nhiêu tinh táo tô đậm vẻ thần bí và làm cho người ta muốn cùng khí chất kia thân cận.

Một cuộc nghi thức cùng phỏng vấn xong, Đông Phương Nhiêu đối đáp trôi chảy, mười mấy vấn đề, luôn có một chút điều toản (hỏi khó), cũng bị Đông Phương Nhiêu đánh Thái Cực trả lời né tránh quá khứ, đến cuối cùng ngay cả mấy người trên đài cũng rối rít đối với Đông Phương Nhiêu lau mắt mà nhìn, trước khi lên đài làm chủ phương còn nhờ người ta nói là chiếu cố người mới, nhìn trận chiến này, nơi nào cần người chiếu cố, ngay cả bọn họ bị hỏi một hai vấn đề lúng túng thì đồng chí Hách Giai Giai người mới này còn ra mặt thay họ giải vây. Thấy thế nào cũng không giống là người mới, so với bọn họ còn kinh nghiệm lão luyện hơn!

Người như vậy cư nhiên mới hai mươi một hai mươi hai, cũng cư nhiên mới tham gia trận ký giả lần đầu như vậy, nhìn từ góc độ nào cũng làm cho người ta cảm thấy không thể tin nổi, bỏ ra số tuổi cùng kinh nghiệm không nói, mọi người đều sẽ cho đây là lão quỷ thâm nhuần giới giải trí nhiều năm.

Nhưng sự thật không thể nghi ngờ, rất nhiều người không thể không cảm thán trong lòng, người này trời sanh thuộc về ngành giải trí, ánh mắt Ngô Minh Hạo thật là sắc bén, nơi nào cũng có thể đào được bảo vật, Đông Phương Nhiêu ứng đối truyền thông biểu hiện ra phong độ trầm ổn của một đại tướng không thể nghi ngờ là vén màn bí mật cực đại, theo —— mạnh mẽ —— biểu diễn, người mới Hách Giai Giai này làm cho người xem, giới truyền thông chờ đợi lần kỳ vọng sự cống hiến của cô ấy trong giới giải trí.

Nghi thức kết thúc chính là cử hành dạ tiệc, Đông Phương Nhiêu lần này đi xuống đài cũng chưa được thanh nhân, truyền thông gửi được tin tức đặc biệt đối với người mới Hách Giai Giai này sinh ra lòng hiếu kỳ khổng lồ ồ lên, thậm chí ngay cả ảnh đế Nghi Hạo Đông, ảnh hậu Lý Như Cửu bên kia cũng không có trận chiến hùng thế như Đông Phương Nhiêu nơi này, Đông Phương Nhiêu trước còn cảm thán tình cảnh Lý Như Cửu mới tiến vào, hiện tại ruộng bỏ không còn chút nào.

Hách Giai Giai không phải là danh nhân, một năm tới nay cũng không sở tác vi (công tác, hoạt động), hoàn toàn có thể coi như là người mới xuất đạo, vì vậy lúc này Đông Phương Nhiêu cùng truyền thông giao thiệp cũng phá lệ thận mà đợi chi (thận trọng đi tới), thái độ ân cần, cơ hồ là hữu vấn tất đáp (hỏi gì đáp nấy), phỏng vấn xong xuôi cũng hơn một tiếng. Đợi Đông Phương Nhiêu đột phá trùng vây đã nhanh đến 11 giờ tối, cũng may lúc tiến vào đã ăn lót bụng, nếu không khẳng định đói đến nổi ngực dán vào lưng.

“Hách tiểu thư cùng tôi lần trước gặp mặt, bây giờ thay đổi rất nhiều.” Đông Phương Nhiêu bạc đãi cái gì cũng chưa bao giờ bạc đãi dạ dày của mình, khẩu vị rất tốt, trong mâm tràn đầy thức ăn, đang vươn tay muốn gấp lên một khối điểm tâm ngọt, đã có người giúp một tay thả một khối lên đĩa, Đông Phương Nhiêu quay đầu nhìn lại, không phải Phương Diễm còn ai.

Phương Diễn vẻ mặt tự tiếu phi tiếu (cười như không cười), bên trong đôi mắt mập mờ để cho Đông Phương Nhiêu cảm thấy ghét không hết, “Phương đại gia luôn trăm công nghìn việc bận rộn, mỗi lần gặp mặt đều nhớ rõ sao.”

Trời mới biết hôm nay mới xem là lần đầu tiên Đông Phương Nhiêu thấy hần, đêm hôm đó không tính.

Đông Phương Nhiêu tính tình quật cường, điển hình của loại “người không phạm ta ta không phạm người”, chịu không được thua thiệt. Bất kể là lời nói hay là những phương diện khác. Phương Diễn này ngược lại chiếm đủ, ngày đó khi dễ trên thân thể còn không nói, hôm nay lời nói cũng không bỏ qua.

Hai ngày nay tin tức Hách Giai Giai dùng đêm đó đổi lấy cơ hội thử kính cũng tới, nói là hai ngày nữa cho Hách Giai Giai kịp chuẩn bị, kịch bản Đông Phương Nhiêu cũng nhìn, đích xác là kịch bản tốt, cũng khó trách Hách Giai Giai bỏ ra giá cao như vậy đánh đổi.

Dĩ nhiên, Đông Phương Nhiêu cũng không biết chính xác Hách Giai Giai rốt cuộc là tự nguyện hay bị bức bách, Đông Phương Nhiêu tình nguyện Hách Giai Giai là bị bức bách, nhưng rõ ràng, phần trăm Hách Giai Giai tự nguyện chiếm quá cao.

Phương Diễn cũng không ngờ tới Đông Phương Nhiêu trả lời cay cú như thế, trước kia gặp mấy lần không phải là ôn tồn thì là câu hồn nịnh hót, Phương Diễn ở trong vòng luẩn quẩn này là đã nổi tiếng hoa tâm (đào hoa a), bạn gái nhiều vô số kể, toàn cấp bậc ảnh hậu, loại kém như Hách Giai Giai đi ra ngoài cũng không có người nhận ra.

Chỉ cần Phương đại gia hần nhìn vào mắt, trên căn bản ai cũng không cự tuyệt. Hần có tư cách đó, trong giới người nào không biết Phương đại gia đối với bạn gái từ trước đến giờ hào phóng, dù chỉ một đêm xuân, cho một viên kim cương cũng bình thường, muốn nhân vật lời của hần tùy tiện ném ra ngoài cũng đủ hưởng thụ cả đời. Huống chi bề ngoài khá ổn, đủ cho nữ giới trong giới giải trí suy tâm, chỉ vì chiếm được đêm xuân cùng Phương đại gia cả đêm.

Hách Giai Giai chỉ là một trong số bạn gái hùng hậu của Phương Diễn thôi, nếu như không phải hôm nay đụng phải, Phương Diễn hoàn toàn quên người này tồn tại. Bọn họ bất quá theo như nhu cầu, Phương Diễn muốn một người mới mẻ, Hách Giai Giai muốn một vai trong kịch truyền hình hần đầu tư, cô muốn thì cho cô, chuyện này để người phía dưới an bài, tự có người sẽ để ý làm thỏa đáng.

Nhưng hôm nay gặp lại Hách Giai Giai, lại bị Đông Phương Nhiêu kích thích, đột nhiên nhớ nữ nhân này là người duy nhất một lúc hần rời giường còn không dậy nổi, hần bắt quá rời khỏi một chút, sau khi trở lại liền biến mất không thấy bóng dáng. Phương Diễn vẫn nhớ một lần cuối cùng ở trên giường người kia thở dốc thật thấp cùng phản kháng không thể để cho máu nhân thú sôi trào, còn có nửa người dưới kia chắc trất làm người ta mất hồn lạc vía, gọi một hai cuộc điện thoại cũng không liên lạc được, sau đó mới phát hiện dưới sàn có một chiếc điện thoại di động màu đỏ của nữ. điện thoại di động sớm đã không còn pin tắt máy, chắc là Hách Giai Giai để lại.

Phương Diễn chưa bao giờ thiếu nữ nhân làm ấm giường, không có ai vô tình nhắc đến tên ba chữ này Phương Diễn rất nhanh quên mất Hách Giai Giai.

Nhưng rõ ràng, hôm nay Phương đại gia lại bị ‘ Hách Giai Giai ’ trước mắt gợi lên hứng thú.

“A? Hôm nay không biết cô là nhân vật chính, không biết có phải hay không dùng cùng một thủ đoạn đổi được, Ngô Minh Hạo nổi danh khổ hạnh tăng (thầy tu), không nghĩ tới cô có tay nghề này, vì leo cao cô thật đúng là hao phí sức lực, quả nhiên làm cho người ta thay đổi cách nhìn.”

Câu nói phía sau có chút chói tai, dĩ nhiên không phải Phương Diễn thích Đông Phương Nhiêu, hoàn toàn là thân ở trong muôn hoa, thân cành vàng lá ngọc Phương đại gia được cưng chiều chạm tới lòng tự ái thôi.

8. Chương 8

Đông Phương Nhiêu bị chọc tức không nhẹ, mặt không đổi sắc, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông Phương Diễn một lần: “Đạo diễn Ngô Minh Hạo là chánh nhân quần tử, vai diễn này tôi thông qua chính thống có được,

huống chi mỗi một bộ phim của đạo diễn Ngô Minh Hạo tôi đã xem qua, từ trong đáy lòng bội phục tài ba của anh ấy, có thể diễn xuất dưới trướng của anh ấy, cảm thấy vô cùng vinh dự.”

Mặc dù rất muốn mắng to, nhưng dù sao đắc tội đại nhân vật như Phương Diễn đối với mình không có gì tốt, ở dưới mái hiên người, không thể không cúi đầu, một câu nói tránh nặng tìm nhẹ, mũi miện lại đường hoàng.

Hết lần này tới lần khác có người nghe không vừa ý, cố ý bới móc, ” Ngô Minh Hạo là chánh nhân quân tử, chẳng lẽ tôi là tiểu nhân hèn hạ?”

Phương Diễn nhướn mày hỏi. Chờ đợi câu trả lời của Đông Phương Nhiêu.

“Anh dĩ nhiên không phải là tiểu nhân hèn hạ, nếu như quang minh lỗi lạc như anh mà xưng với mọi người là tiểu nhân, trên thế giới này sẽ chẳng có chánh nhân quân tử.” Đông Phương Nhiêu bắt đầu tốn hơi thừa lời đáp.

“Vậy mới đúng.” Phương Diễn nghe lời cô vừa nói vào tai đương nhiên rất hưởng thụ, Phương Diễn gật đầu một cái, bày tỏ đối với đáp án này rất hài lòng, tuyệt không biết xấu hổ. “Tốt lắm, cô cũng bận rộn cả một ngày, đói bụng không, tới đây chúng ta nói chuyện một chút.”

Lại gấp cho Đông Phương Nhiêu thêm ba món, không để ý vẻ mặt của cô, đắc ý lôi kéo Đông Phương Nhiêu đến chỗ trống ngồi xuống. Hiện trường ký giả sau khi phỏng vấn xong cũng đã giải tán, ở lại đều là ‘ người nội bộ ’, nói chuyện hiển nhiên cũng không băn khoăn, ngại ngùng. Mọi người tùm tùm ngồi thành một vòng, Đông Phương Nhiêu thấy Lý Như Cửu, Thi Lam Lam, Nghi Hạo Đông, Ngô Minh Hạo một bàn cười nghiêng ngả chổng vó, hết sức cuồng dã.

Đông Phương Nhiêu tự biết cùng Phương Diễn không có lời gì để nói, vì vậy ngồi xuống cầm nĩa liên vùi đầu vào thức ăn tác chiến, Đông Phương Nhiêu xem trong đĩa thức ăn bị Phương Diễn ưu ái quá nhiều, cô ăn cái gì cũng nhai kỹ nuốt chậm, hơn 10’ sau mới giải quyết xong hơn phân nửa.

“Không nhìn ra được người gầy teo nhỏ nhắn có thể ăn nhiều như vậy.” Tiếng lanh lảnh, Phương đại gia nói một câu, rước lấy một ánh mắt nhìn chằm chằm từ Đông Phương Nhiêu. “Anh chưa từng nghe người lớn nói qua à, có thể ăn là phúc.”

“Chưa từng nghe.” Phương Diễn từ lúc ra đời, ngay cả ăn cơm cũng coi trọng quy củ, ở nhà khi nào nghe được những lời nói bình dân như vậy

“Hiếm thấy có phụ nữ giống như cô ăn nhiều như vậy.” Phương đại gia lại cảm thán một câu, đây cũng là lời nói thật, nhưng lại không giống như phát ra từ miệng Phương Diễn. Phương đại gia ngày thường xã giao nổi tiếng là ôn nhu, hôm nay không biết sao lại nói ra được lời méo mó, một câu chặn họng, Đông Phương Nhiêu đã định mặc kệ hắn nói gì. Hết lần này tới lần khác người trước mắt vẫn không thể đắc tội, dứt khoát tiếp tục vùi đầu ăn, nhắm mắt làm ngơ.

Phương Diễn cũng không phải là người nói nhiều, thấy Đông Phương Nhiêu không đáp lời nào, tự cầm ly một bên uống, nhưng chính là chết cũng không đi, Đông Phương Nhiêu cũng không tiện đuổi người, im im lặng lặng đem món cuối cùng ăn xong, đang suy nghĩ mở miệng như thế nào xin phép về nhà trước, thật đúng lúc Ngô Minh Hạo lúc này cùng ảnh đế ảnh hậu từ cửa đi tới.

“Các người trốn ở chỗ này lặng lẽ tâm sự à!” Ngô Minh Hạo lông mày dựng lên, giả vờ cá giận nói. Đại khái mới vừa cùng Lý Như Cửu Nghi Hạo Đông uống quá nhiều, gương mặt phỉm hồng.

“Nào dám, anh không phải đang bận ư, xem mấy người chơi thật vui, lười phải quấy rầy” Nhìn ra được quan hệ giữa Phương Diễn và Ngô Minh Hạo không tầm thường, Phương Diễn khẽ dựa lưng trên ghế salon, nói.

“Chúng tôi lâu ngày mới gặp, lúc trước có việc vội vã từ biệt, hôm nay rốt cuộc tìm được cơ hội tụ họp, hàn huyên mấy câu mà.”

Lúc này Lý Như Cửu cũng đi tới, ngồi xuống đối diện Đông Phương Nhiêu, một bàn Đông Tây Nam Bắc quay quanh Đông Phương Nhiêu liên ngồi đây, bên trái Phương Diễn, bên phải Ngô Minh Hạo, đối diện Lý Như Cửu.

Đông Phương Nhiêu nhìn cái bàn cách xa bọn họ không còn ai, tầm mắt chuyển tới cửa, vừa hay nhìn thấy Thi Lam Lam kéo Nghi Hạo Đông từ ngoài trở về chuyển đến một bàn khác. Vũ ca cũng không biết chạy đi đâu, tầm mắt tìm quanh một vòng không thấy. Đông Phương Nhiêu muốn đi, nhưng nhìn chính mình, nghiêm nhiên ở vị thế bắt đầu cảm được soi dọi, không mất một hai giờ không được. Một cái nhân vật nho nhỏ như mình, tam phương đều là nhân vật lớn, không bởi không được rời đi, chỉ có thể kiềm chế, bởi tán gẫu bởi nói.

“Vị này là Hách Giai Giai à, vừa rồi cô ở trên đài thể hiện rất tốt, nghe nói ngày đó thử vai cô biểu diễn rất tinh xảo, đã sớm là kỳ nhân trong truyền thuyết, ngày đó tôi vừa đúng có việc diễn xong không bao lâu phải vội vàng rời đi, không được tận mắt chứng kiến tiếc nuối vô cùng.” Lý Như Cửu lại nói.

“Không có không có, đâu có diễn tốt đến vậy, bắt quá bởi vì tôi là người mới, cho nên tất cả mọi người đối đãi có mấy phần dễ dãi thôi, còn nhiều tiền bối, kỹ năng diễn được công nhận xuất sắc, tôi tư lịch còn thấp, còn cần các tiền bối chỉ giáo thêm.” Không khác nào một cái đỉnh mềm, đỉnh đã tới quay trở lại, trong giới chính là có điểm này không tốt, lời nói cũng phải lượn quanh nhiều cái khom, lấy tính cách trước kia, người khác tán dương cô Đông Phương Nhiêu diễn giỏi, liền trực tiếp thừa nhận, hiện tại vô danh vô thế, cũng không thể can thiệp, muốn thừa nhận, xoay người không biết bao nhiêu chuyện bởi vì một câu nói dẫn tới vô số hậu di chứng, bất kể người nói vô tình hay cố ý, mình chú ý một chút luôn tốt.

“Các người này, nịnh nọt tới lui, có mệt hay không!” Ngô Minh Hạo bình thường không nhìn được nhất là cái này, nâng lên ly rượu trong tay, “Hôm nay chúng ta không say không về, cạ!”

Không đợi người khác phản ứng, cô lỗ cô lỗ mấy miệng to, ly rượu chỉ thấy đầy, lật ngược lại, một giọt cũng không còn.

“Hôm nay thật là xui xẻo, gặp phải người cái người lỗ mồm này.” Phương Diễn vừa nhìn, chỉ lắc đầu một cái, cũng không nói hai lời, đem rượu trong tay uống cạn.

Lý Như Cửu vừa rồi uống không ít, đối với cử chỉ Ngô Minh Hạo cũng hết sức quen thuộc, cười nhẹ một tiếng, hết sức sáng khoái ngửa cổ uống.

Đông Phương Nhiêu đưa tay cầm ly rượu mới phát hiện mình hôm nay một giọt rượu không dính, trước mặt chỉ có một ly nước trái cây. Trước mặt ba người uống hết rồi, không khỏi có chút lúng túng. Ngô Minh Hạo vung tay lên, kêu phục vụ tới ” Đem cái ly tới đây cho vị tiểu thư này, hôm nay nhất định phạt cô ba ly!”

Một câu nói nói xong sắc mặt Đông Phương Nhiêu đại biến.

Cái ly mang lên cũng không có người thay Đông Phương Nhiêu thuyết tình, Phương Diễn hứng thú nhìn Đông Phương Nhiêu, hận không buộc Đông Phương Nhiêu uống nhiều thêm hai ly, Lý Như Cửu càng không cần phải nói, ly rượu chính là được cô rót cho.

May mắn tửu lượng mình sớm đã tu luyện, đừng nói ba ly, đem bình rượu còn dư hơn một nửa trong tay Lý Như Cửu giải quyết toàn bộ đều không có vấn đề, Đông Phương Nhiêu như dưng sĩ không cố kỵ chút nào, cầm ly, giơ tay lên, uống sạch sẽ.

Đông Phương Nhiêu ngược lại quên, cô tửu lượng đúng là được xưng tụng tửu lượng cao, uống nhiều hơn nữa cũng không sao, thế nhưng Đông Phương Nhiêu lúc này, không phải là Hách Giai Giai sao, hôm nay linh hồn là Đông Phương Nhiêu, thân thể thật là Hách Giai Giai, Đông Phương Nhiêu một bụng vào ba ly rượu, đầu bắt đầu choáng váng.

“Giai Giai, cô còn ổn chứ!” Ngô Minh Hạo Giang mười phần hô tập khí, thấy Đông Phương Nhiêu như thế, không khỏi mừng rỡ, lại cho Đông Phương Nhiêu thêm một ly: “Đến, uống luôn ly này đi.”

Đông Phương Nhiêu đầu ngất ngất, mặc dù không biết tại sao mới ba ly đã như thế, nhưng tự biết không thể uống nữa, liền từ chối nói: “Đạo diễn anh một đại nam nhân sao lại so đo với con gái, tôi cũng đã uống ba ly, anh mới uống một ly, ly này anh uống mới phải.”

“Đúng, nói phải, ly này tôi uống.” Ngô Minh Hạo là một người thẳng tính, uống không ít đầu cũng bắt đầu rối rắm, cảm thấy Đông Phương Nhiêu nói không phải không có lý, không chút nghĩ ngợi liền đem ly trong tay biến thành ly rỗng.

Cái ly vừa đặt xuống bàn, người cũng đi tới, tay lập tức khoác lên bả vai Đông Phương Nhiêu, trực tiếp đem Đông Phương Nhiêu kéo vào lòng.

“Tôi nói Giai Giai a, cô biết tôi vì cái gì chọn trúng cô diễn vai chính không?” Ngô Minh Hạo căn nhắc hỏi.

Đông Phương Nhiêu lắc đầu một cái, thần trí không rõ lắm cũng không còn quá chú ý hành vi thân mật của Ngô Minh Hạo, ngược lại đối với vấn đề Ngô Minh Hạo nói ra cảm thấy rất hứng thú. “Tại sao?” Vòng vo hỏi lại, hai mắt cũng bắt đầu mê mang.

Đông Phương Nhiêu cũng rất tò mò cái vấn đề này, bây giờ nhìn lại, Ngô Minh Hạo chọn mình rõ ràng không dính bất kỳ quan hệ gì với Phương Diễn, Phương Diễn trước đó rõ ràng không biết chuyện, mà mình và Ngô Minh Hạo cũng không có giao tình, lúc nhận được điện thoại của tổ kịch cũng hoàn toàn không biết Ngô Minh Hạo, nếu như bị Ngô Minh Hạo đuổi khỏi phim trường quảng cáo lúc trước cũng coi là giao tình thì giao tình đó cũng thật mắc cười.

Cho nên vấn đề này trong lòng Đông Phương Nhiêu vẫn mơ hồ. Hôm nay Ngô Minh Hạo đề cập, Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên phải nghe.

Lập tức, hai người hoàn toàn không thấy còn hai người khác tồn tại, vai dựa vào vai, tay đắp tay, thì thầm nói chuyện. Hoàn toàn không biết như vậy trong mắt người khác là tình cảnh thân mật cỡ nào, còn mập mờ không rõ.

A, thật là chướng mắt người xem.

Nữ nhân kia lại còn đem miệng tiến tới lỗ tai Ngô Minh Hạo, có lời gì người khác không được nghe, không cần lặng lẽ mi mi ta ta nói chứ. Vừa cười, vốn là cũng không thấy có gì đẹp, lão thị cười, cũng không sợ ve mùa đông. (chẳng hiểu nữa)

Phương Diễn không chút nào cảm thấy mình nhìn chăm chăm hai người nói chuyện có cái gì không đúng, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, vẻ mặt càng ngày càng cứng ngắt.

“Anh này, người ta đang liên lạc tình cảm, anh cứ nhìn chăm chăm người ta làm gì?” Lý Như Cửu nhìn buồn cười, kéo kéo Phương Diễn, đưa lên một ly rượu, “Tối nay có rãnh không?”

“Không rãnh.” Phương Diễn cắn răng, không biết tối hôm nay sao lại cảm thấy Hách Giai Giai cùng mình từng có lộ thủy nhân duyên, không đáng giá để mình chú ý, lập tức thu hồi tầm mắt, cùng Lý Như Cửu nói chuyện. Vài ba câu thỉnh thoảng tầm mắt phiêu trở về trên người hai người kia, thấy hai người kia hoàn toàn ở trong thế giới của họ hồn nhiên quên mất mình, lại bắt đầu nghiêng răng.

“Em thấy tối nay anh thật kỳ quái.” Lý Như Cửu cũng cảm nhận được Phương Diễn có gì không thích hợp, để cái ly xuống, nói, “Được rồi, thời gian cũng trễ, hỏi anh một lần nữa, tối hôm nay có rãnh không? Không rãnh em liền về nhà, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.” Làm nghề như cô rất bận rộn, mỗi ngày có thể ngủ tới tám tiếng cũng đã là thiên đại xa cầu, dĩ nhiên phải nắm chặt thời gian ngủ.

“Được rồi, tối hôm nay thật không có hứng, em trở về trước đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Phương Diễn bây giờ không có tâm tình, nhìn hai người kia, trong lòng phức tạp. “Có cần anh phái xe đưa về hay không?”

“Không cần, em có tài xế chờ ở bên ngoài.” Tối yến hội không mang theo tài xế rõ ràng chính là tìm chết, nhiều năm rồi, Lý Như Cửu ngay cả điểm này cũng không hiểu chính là không uống công bùng bít. Lý Như Cửu rõ ràng đối với câu trả lời của Phương Diễn có chút thất vọng, đứng lên lấy áo khoác phủ trên ghế sa lon mặc vào, “Vậy em đi trước.” Cũng không nói một tiếng với Ngô Minh Hạo và Đông Phương Nhiêu, liền cất bước đi ra cửa.

Đông Phương Nhiêu cùng Ngô Minh Hạo hai người nói chuyện, rượu tác dụng chậm rất mạnh, nói xong lời cuối cùng cũng không biết mình đã nói những gì, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong tay nắm đồ gì cũng không muốn để xuống, thấy Ngô Minh Hạo mặt đỏ tai hồng, nói chuyện lông mày dựng lên bộ dạng hết sức đặc biệt, vừa muốn cười. Thỉnh thoảng nghe hiểu đôi câu, có thể đáp một ít lời, chỉ cảm thấy chung quanh rất ồn, mình nói Ngô Minh Hạo khẳng định không nghe được, định tiến tới bên tai Ngô Minh Hạo nói, hai người cũng uống quá nhiều, nhất là nhị khứ, người cười ta cười, hơn nửa canh giờ, nhưng kỳ thật cũng không biết đang cười gì.

Sau lại chóng mặt Đông Phương Nhiêu cảm thấy cổ tay bị một người bắt lấy, tiếp theo cả người bị lôi kéo đứng lên.

“Đi, nên trở về nhà!” Bên tai bị người ác thanh ác khí rống lên một câu, bên hông có một bàn tay cố định thật chắc, Đông Phương Nhiêu tứ chi vô lực, xụi lơ trên thân người đó, bị ôm vào lòng.

Đông Phương Nhiêu ngẩng đầu hướng về phía người nọ ha ha cười một tiếng, “Phương Diễn, sao anh còn chưa đi?”

Vừa mới nói xong, bàn tay bên hông buộc chặt hơn, Phương Diễn nghiêng răng nói: “Cô cũng chưa đi, tôi thể nào chịu đi..... Tôi chờ cô đấy!”

Đông Phương Nhiêu bị Phương Diễn kèm chặt hai bên rời đi, về phần đồng chí Ngô Minh Hạo thật đáng thương không ai trông nom, trực tiếp say té ở trên ghế sa lon, ngủ như lợn chết.

9. Chương 9

Đông Phương Nhiêu lại bị Phương Diễn làm thịt.

Lúc mở mắt toàn thân không một nơi không đau, tập trung hai chỗ, một là đầu, một là giữa hai chân. Nhìn lại Phương Diễn nằm bên cạnh thân thể trần truồng như mình, rất nhanh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tư thế Phương Diễn ngủ không tốt lắm, đem người bên cạnh ôm chặt, Đông Phương Nhiêu cảm thấy sắp không thở nổi.

Đông Phương Nhiêu híp mắt nhìn cố gắng hồi tưởng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhớ mang máng bị Ngô Minh Hạo trút ba ly rượu, sau đó đầu bắt đầu mơ hồ, cùng Ngô Minh Hạo vai đập vai nói một ít lời, sau đó bị Phương Diễn kéo đến nơi này .

Ói đầy đất, Phương Diễn cho mình tắm sạch sẽ, sau đó thanh thanh khiết khiết, hai người liền thanh khiết đến trên giường.

Đông Phương Nhiêu dùng một tay che mắt, trời ơi lại là say rượu mất lý trí, điên rồi khủng luôn rồi.

“Hey, em đã tỉnh.” Cảm giác được Đông Phương Nhiêu động dậy, Phương Diễn dăng đặc tỉnh lại, hí nửa ánh mắt lăm lăm bấm hỏi một câu, tay đem Đông Phương Nhiêu mới vừa cách ra một chút kéo lại, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Phương Diễn ngủ cũng không để người ta yên, Đông Phương Nhiêu làm sao cũng không thoát khỏi Phương Diễn giam cầm, cảm thấy hết sức cảm tức gằm nhẹ nói “Phương Diễn, anh mau buông tay, tôi muốn về nhà.”

Phương Diễn bị Đông Phương Nhiêu quấy không ngủ được nữa, xoay người một cái đem Đông Phương Nhiêu đè dưới thân, “Em đã không ngủ, chúng ta tối làm chuyện hữu dụng thực tế nhé.”

Nói xong miệng liền hướng trên người Đông Phương Nhiêu hôn xuống , hôn đến Đông Phương Nhiêu nhùng xuong. Liên tiếp hôn vài lần, làm toàn thân Đông Phương Nhiêu run rẩy, nhìn cái đầu chôn ở trước ngực mình Đông Phương Nhiêu vừa tức vừa vội, khước từ nói, “Anh đùa gì thế, ai muốn cùng anh làm cái kia, tôi muốn về nhà, Phương Diễn anh có nghe hay không, tôi muốn về nhà!”

“Không cho phép.” Không đạo lý chút nào bác bỏ.

Miệng đã hôn đến ngực, một bên còn lại bị bàn tay Phương Diễn bao lại, phía dưới cũng chống đỡ một vật vừa cứng lại nóng, khiếu hiêu tùy thời chuẩn bị vọt vào.

Đông Phương Nhiêu chưa từng có cảm giác bất lực giống như lúc này, bị Phương Diễn ép làm trò, rõ ràng trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại kháng cự không được, đầu óc không yên hoàn toàn như đụng vào tường, nghĩ tới nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng làm rồi, nhiều hơn nữa một lần hai lần cũng như nhau, ánh mắt khép lại, nói “Anh nhanh một chút!”.

Phương Diễn rõ ràng bị một câu này làm kích động, không do dự, liền xông vào.

Đông Phương Nhiêu không có phòng bị, ưm một tiếng, sau đó blablablabla.. ..

Cua đồng trước mặt, người người ngang hàng.

Đợi xong chuyện, Đông Phương Nhiêu mệt mỏi xương cốt cũng rã rời, Phương Diễn tinh lực tràn đầy Đông Phương Nhiêu coi như thỉnh giáo qua.

“Ngủ tiếp một chút.” Phương Diễn ôm Đông Phương Nhiêu, trên thực tế Đông Phương Nhiêu tứ chi vô lực, không cần Phương Diễn nhắc cô cũng muốn ngủ .

Cũng lười sửa tư thế ngủ của Phương Diễn, ánh mắt khép lại, ngủ mê man.

Tỉnh lại đã giữa trưa, Đông Phương Nhiêu bụng đói thăm thì reo, khi tỉnh lại cảm giác duy nhất chính là muốn ăn, trở lại mới phát hiện không phải trong nhà mình, Phương Diễn lúc này đứng ở cửa, trên người mặc một áo sơ mi trắng, hạ thân màu đen quần tây hợp thể.

Hoàn toàn không nói gì đến dự vọng, Đông Phương Nhiêu rên rỉ một tiếng, đem chân mỏng trên người che chặt, cảm giác cả người đều đau.

“Còn chưa muốn rời giường?” Phương Diễn đi vào gian phòng, hướng bên trong tủ tùy ý lấy một cái áo đưa cho Đông Phương Nhiêu, “Nè, trước mặc đỡ, quần áo tối qua của em không thể mặc nữa, anh đã kêu người đem quần áo mới tới, có thể còn phải đợi, trên bàn đã chuẩn bị xong mấy món ăn, em nếu không muốn ngủ thì xuống ăn đi.”

“Ừm.” Đông Phương Nhiêu đưa ra một cái tay nhận lấy quần áo, rất nhanh rút tay lại.

“Anh có việc sắp đi ra ngoài, em cứ nghỉ ngơi.”

Đông Phương Nhiêu không muốn nói chuyện, nhắm mắt lại gật đầu một cái, giả bộ ngủ.

Đông Phương Nhiêu nghe được tiếng bước chân Phương Diễn truyền xa, cửa phòng Phương Diễn khóa lại, mới chậm rãi mở mắt ra. Hai tay không cách nào không chế che mắt, té nhào chết ngất trên giường, chồm chần. Đây là chuyện gì a? Lần một lần hai coi như xong, lần đầu tiên rõ ràng xem như không biết gì liền phát sinh, tối qua còn có thể giải thích, uống say nha, say rượu mất lý trí say rượu mất lý trí, nhưng sáng sớm hôm nay rõ ràng rất thanh tỉnh, vẫn lên giường cùng Phương Diễn. Nghĩ tới đây, Đông Phương Nhiêu xấu hổ muốn cắn lưỡi. Nói thế nào cũng là người từng trải vài chục năm, một chút định lực về điểm này cũng không có? Thực hưởng thụ điên rồi.

Hối hận một hồi, chần cũng bị Đông Phương Nhiêu giày xéo nhần nhúm, chưa nói đến gổ đầu đáng thương bị Đông Phương Nhiêu xem là Phương Diễn hung ác đập mấy chục cái , Đông Phương Nhiêu lúc này mới cầm áo Phương Diễn đưa đi vào phòng tắm. Đông Phương Nhiêu cũng sắp đói chết rồi.

Tắm xong đi tới phòng khách, ai biết cơm còn chưa ăn được, vừa thấy một người phụ nữ trung niên, chừng năm mươi tuổi, trong tay ôm một túi đồ, căng phòng cũng không biết là cái gì.

“Tiểu thư, cô rời giường rồi?” Một câu nói không thể nói nhiều nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh nhạt, tóm lại giọng nói cùng vẻ mặt chính là rất khách khí lại không mất lễ....

“Dạ.” Đông Phương Nhiêu cũng không biết nói gì, hai tay mất tự nhiên giật nhẹ kéo áo sơ mi trên người xuống, áo sơ mi Phương Diễn mặc ở trên người Đông Phương Nhiêu có thể khỏi mặc quần, nhưng bấp đôi thon dài trắng nõn bị lộ ra hơn phân nửa.

“Vừa rồi thiếu gia bảo tôi mua quần áo đã mua về rồi, cô chưa ăn cơm trước tiên ăn một chút, tôi đặt quần áo vào phòng thiếu gia, lát nữa cô có thể mặc.” Đại khái là đối với việc nữ nhân xuất hiện ở trong phòng Phương Diễn đã sớm quen, bà dì có vẻ hết sức bình tĩnh, cũng không nhìn Đông Phương Nhiêu lâu, chào hỏi vài câu liền làm chuyện của mình. Hoặc là cũng cảm thấy việc Phương Diễn mang nữ nhân giao thiệp về không phải chuyện mình cần quan tâm, dù sao thiếu gia nhà bà chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, cũng chưa từng thấy nghiêm túc qua.

Thái độ bà dì rất thần nhiên, ngược lại Đông Phương Nhiêu tự giác quá dị, ăn cơm vội vã bỏ bụng hai bữa, hướng phòng Phương Diễn lấy quần áo mặc vào, lên tiếng chào hỏi bà dì rồi rời đi.

Về đến trước cửa nhà tìm chìa khóa dự bị mới vừa cắm ở trên cửa còn chưa kịp xoay, cửa chợt xoay một cái từ bên trong mở ra, Đông Phương Nhiêu bị dọa giật mình, tiếp thấy mặt Vũ ca hốt hoảng mà lo lắng xuất hiện ở trước mặt.

“Giai Giai, em ngày hôm qua cùng hôm nay chạy đi đâu? Anh lo gần chết em có biết không hả?” Vũ ca rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, vừa thấy được Đông Phương Nhiêu miệng đóng đóng mở mở liền bắt đầu rằng rặc. Đêm qua vì xã giao cũng uống nhiều rượu, nhưng rõ ràng còn chưa tới trình độ bất tỉnh nhân sự, xã giao xong liền bắt đầu tìm kiếm Đông Phương Nhiêu, trong hội trường là những người nào? Nhân viên giao thiệp lâu dài với truyền thông, Vũ ca cũng không tiện lớn tiếng gọi, đáng thương nhất là bởi vì Hách Giai Giai mặc lễ phục, điện thoại cũng đặt ở chỗ Vũ ca, Vũ ca thật là khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ một người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất? Trở về nhà Hách Giai Giai phát hiện trống rỗng, rượu lập tức đều thanh tỉnh hơn phân nửa, cũng không kịp ngủ, lo lắng đến tận giờ.

“Tối qua em uống say.” Đông Phương Nhiêu thấy Vũ ca như vậy, cũng có chút áy náy, nhưng cũng không thể nói thật đi cùng Phương Diễn, ở nhà Phương Diễn đến bây giờ mới trở về đi?

“Được nhân viên đưa đến phòng khách nghỉ ngơi, vừa rồi mới thức.”

Thấy Vũ ca nghi ngờ nhìn chằm chằm y phục trên người mình, Đông Phương Nhiêu lại cực kỳ tự nhiên đem y phục kéo kéo, nói: “Này, làm chủ phương được chăm sóc thật chu đáo, ngay cả y phục dự bị cũng chuẩn bị xong.”

Vũ ca mắt trợn trắng lên, nói: “Tốt rồi, như em nói, em an toàn là anh yên tâm, anh đêm qua đến bây giờ một ngày không ngủ, mau vào, anh về nhà đây.. . .” Chậm chậm đi tới cửa, dưới chân loạng choạng.

“Vũ ca, nếu không em đưa anh về?” Thấy Vũ ca như vậy, Đông Phương Nhiêu băn khoăn, trạng thái Vũ ca thể này sợ lái xe có gì ngoài ý muốn, lập tức hỏi.

“Không cần, anh gọi taxi.” Vũ ca cũng không quay đầu lại, hữu khí vô lực trả lời, tiếp ‘ pằng ’ một tiếng cửa bị đóng lại, lưng Vũ ca biến mất ở sau cửa.

“A, đúng rồi, Giai Giai.” Kết quả Đông Phương Nhiêu vừa mới xoay người, cửa lại bị mở ra, Vũ ca lú thân vào, “Hai ngày nữa hạ điện y thủy thử kính, ngàn vạn lần đừng quên, hai ngày tới có thể anh bận không chăm sóc em được, nên hai ngày này ở trong nhà ngoan ngoãn xem kịch bản, nghỉ ngơi một chút.

Vũ ca thật chuyên nghiệp, dưới tình huống buồn ngủ vậy mà vẫn không quên nhắc nhở Đông Phương Nhiêu, chờ Đông Phương Nhiêu gật đầu, mới lại bay đi.

Thủ hạ Vũ ca không chỉ một nghệ sĩ Hách Giai Giai, Đông Phương Nhiêu vẫn biết. Nếu như Vũ ca chỉ trông cậy vào một Hách Giai Giai, một năm qua khẳng định ngay cả cơm cũng không có mà ăn. Một năm qua, đồng học Hách Giai Giai trên căn bản là trong trạng thái đem vốn bỏ chày. Làm khó Vũ ca thể nhưng anh đối với cô bất ly bất khí, cái gì cũng vì cô chiều cố, thật làm người ta cảm động.

manh đồng xác định một tuần lễ sau mở máy, hạ điện y thủy chính là phim có nhân vật Phương Diễn an bài cho Hách Giai Giai, kịch bản Đông Phương Nhiêu cũng đã nhìn qua một lần, tổ kịch bên kia thông báo Vũ ca cho Hách Giai Giai thử kính chủ giác - nhân vật Doãn Dạ, ngược lại Đông Phương Nhiêu nhìn trúng một phối giác Lưu Hạ Sông, vai này từ nhỏ được người nhà người con trai nhận nuôi.

*(chủ giác là vai chính, phối giác là vai phụ)

Đông Phương Nhiêu không đem ý nghĩ này nói với Vũ ca, chỉ sợ hấn biết lại muốn gơ tay múa chân.

Hôm thử kính Vũ ca sớm đã tới, ngày đó lúc rời đi chán chường, hai ngày không gặp, tinh thần thay đổi không ít.

“Giai Giai, nhân vật Doãn Dạ tổng cộng có ba người cạnh tranh, em không cần kể, Lý Hàm em biết chứ?” Vũ ca theo thói quen ở trên xe tay lái, miệng nói tận dụng thời gian cho Đông Phương Nhiêu nắm chút tình hình. Đông Phương Nhiêu trước sau như một trầm mặc, Vũ ca cũng quen, tay lái rẽ vào một đường, sau đó nói: “Lý Hàm quay hai bộ phim thần tượng thanh xuân, một bộ gọi là thâm tình mùa hè, một bộ gọi công chúa vương tử đồng thoại, cũng coi là có chút danh tiếng, đáng đắp khéo léo người cũng lễ phép, rất được nhân sĩ trong nghề yêu thích.”

“Lý Hàm chúng ta tạm thời bỏ qua, trọng điểm là Lâm Hạnh Nhi.” Vũ ca rốt cục nói đến trọng điểm, quay đầu nhìn Đông Phương Nhiêu, thấy Đông Phương Nhiêu rất nghiêm túc lắng nghe, hết sức hài lòng, nhìn thẳng phía trước chú ý đường xá, “Lâm Hạnh Nhi em biết chưa?”

Tự dưng Vũ ca hỏi một câu như vậy, Đông Phương Nhiêu thành thật trả lời, “Không biết.”

Vũ ca im lặng quay đầu trợn mắt nhìn Đông Phương Nhiêu một cái, thấy Đông Phương Nhiêu mặt mờ mờ, lệ rơi đầy mặt, “Làm sao ngay cả Lâm Hạnh Nhi em cũng không biết, em ngay cả người này không biết, vậy em còn biết ai?”

“Lý Như Cửu, Thi Lam Lam” Đông Phương Nhiêu nghiêm túc giơ ngón tay đếm, dường như ba ngón đúng là có chút ít, “.. .. Nghi Hạo Đông?”

Vũ ca điên mất. (anh này bị chị ngờ hoài :]])

Cuối cùng giác ngộ bù lại kiến thức cho Đông Phương Nhiêu, nếu không về sau đi ra ngoài nhìn thấy ai cũng không biết, đặc biệt với người nào cũng không biết, kỳ quái, rõ ràng trước kia Hách Giai Giai không có si ngốc như vậy, ít nhất nói một chút cô cũng nhận biết được, sao mới có mấy ngày, trí nhớ cứ như thoái hóa. Vũ ca trong nháy mắt cảm giác mình dẫn dắt Hách Giai Giai gánh nặng đường xa, lên tinh thần một trăm hai mươi phần trăm đỉnh trực yêu can nói: “Nghe nè, anh nói chuyện Lâm Hạnh Nhi một lần.”

Cũng lười nhìn phản ứng Đông Phương Nhiêu, tránh cho mình bị đả kích, “Có thể nói Lâm Hạnh Nhi có một điểm giống em, em là hiện tại, cô ấy là quá khứ mà thôi.”

“Lâm Hạnh Nhi cùng Phương Diễn có quan hệ không rõ ràng, thời điểm Lâm Hạnh Nhi mới xuất đạo không bao lâu, nhắc đến chắc em không biết, hiện tại trong giới giải trí công ty quản lý lớn nhất chính là ‘ Hạo Thiên ’ Ông Trùm giấu mặt là Phương Diễn, cái này mấy ngày trước anh mới biết, trước kia em còn quảng lý lịch sơ lược cùng tài liệu đến công ty đó, nhưng là đã chìm xuống biển không có hồi âm. Lâm Hạnh Nhi khi đó còn là một người mới, ký hợp đồng với ‘ Hạo Thiên ’ là chuyện hai ba năm trước, Lâm Hạnh Nhi trước kia là ca sĩ hát chính, hiện tại đã là tiểu thiên hậu cấp bậc đại nhân vật, người ái mộ vô số, giới văn nghệ chính là thế này, diễn mà giỏi như hát, hát mà giỏi như diễn, Lâm Hạnh Nhi nửa năm trước bắt đầu tiến công phim ảnh, đóng hai bộ phim, nhận được khen ngợi trầm trồ, hiện tại muốn đóng phim nhiều tập, hạ điện y thủy không thể nghi ngờ cô ấy muốn một đá thử vàng, so với cô ta, em còn kém xa.”

Vũ ca thở dài, vô danh vô tức (không có danh tiếng), vai diện ảnh của đạo diễn Ngô Minh Hạo cũng chưa quay, nào dám trông cậy vào Hách Giai Giai nhận vị trí đó. Bàn về quan hệ, hậu thuẫn của người ta so với Hách Giai Giai cứng hơn nhiều lắm, người ta hai năm lâu dài mà vẫn ổn định quan hệ tình nhân, Hách Giai Giai nhà mình tự giác coi như là một đêm tình, quay đầu liền bị người quên, thật là làm cho người ta lo lắng a.

10. Chương 10

Thực chất Vũ ca nói những lời này với Đông Phương Nhiêu chẳng có tác dụng gì, về chuyện Đông Phương Nhiêu nhìn trúng vai phụ vẫn giấu trong lòng không dám nói cho Vũ ca biết, Vũ ca mà nghe một đường này nhất định xảy ra tai nạn, cô còn rất yêu quý tánh mạng của mình không dám mạo hiểm. Nói bóng nói gió về vai phụ, Vũ ca nói vài câu đại ý là nhân vật phụ chủ yếu lựa chọn những diễn viên mới, có một chút tiếng tăm sẽ không được để ý tới, đạo diễn vốn tính dùng những khuôn mặt hoàn toàn mới, làm cho người xem có cảm giác mới lạ, tính là như thế nhưng vai chính thì không được, vì đã có ‘ hậu thuẫn sau sân khấu ’ hớt vai, nếu muốn vớt vai phụ thì không thành vấn đề.

Đông Phương Nhiêu vừa nghe Vũ ca nói, rất vui mừng, cô xem trọng chính là vai phụ này.

Phim truyền hình thử kính không giống phim điện ảnh, khác chủ yếu ở việc chọn chủ phương, phim truyền hình tuyển diễn viên tựa như tuyển tú, áp dụng phương thức công khai từ biển người lựa chọn, đến sơ tuyển, rồi đến phục chọn, người xem bỏ phiếu, giám khảo phê bình, tầng tầng các vòng chọn lựa. Đặc biệt đa số đội hình khổng lồ trong phim truyền hình thường sử dụng đám người mới. Hoặc trực tiếp là dự định trước mấy người, sau đó thông báo thử kính, thích hợp lưu lại, không thích hợp lập tức nói lần sau hợp tác (chắc như câu “chúc may mắn lần sau”). Cũng chia sơ tuyển phục chọn, nhưng hiển nhiên loại tại chỗ rất nhiều.

hạ điện y thủy không thể nghỉ ngơi là thuộc về sau loại.

Đông Phương Nhiêu cùng Vũ ca xuất phát không tính là sớm, nhưng cũng không muộn, vừa đi vào thì có nhân viên dẫn tới một phòng hóa trang lớn. Không cần nhiều lời, trực tiếp có thợ trang điểm đi tới hóa trang cho Đông Phương Nhiêu, Đông Phương Nhiêu hoàn toàn để mặc người bôi bôi trát trát, không vấn đề, Đông Phương Nhiêu sớm đã quen.

Vũ ca lại chạy đi không thấy bóng, hẳn gặp được người quen, nhìn Đông Phương Nhiêu bên này không vội, chạy đi hàn huyên.

Đội Đông Phương Nhiêu hóa trang xong Vũ ca vẫn chưa trở lại, Đông Phương Nhiêu ngoan ngoãn ở bên cạnh tìm băng ghế ngồi, thợ trang điểm bề bộn nhiều việc, rất nhiều người tới, tẩy trang rồi lại trang điểm lần nữa.

Lâm Hạnh Nhi với Lý Hàm trọng điểm mà Vũ ca nhắc lúc nãy cũng tới, chủ yếu là các cô cách Đông Phương Nhiêu quá gần, khoảng ba bước chân, Đông Phương Nhiêu không muốn biết cũng không được.

Lý Hàm: “Ồ, tiểu thiên hậu Lâm Hạnh Nhi của chúng ta tới a.. ..” (Lý Hàm nhấn mạnh ở chữ ‘ tiểu ’)

Lâm Hạnh Nhi: “Lý Hàm, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.” (đại ý là con người đi đâu cũng có thể gặp lại người quen cũ)

Lý Hàm, Lâm Hạnh Nhi mỗi người vừa mới một câu, thân phận liền lộ ra. Đông Phương Nhiêu nghe thấy mùi thuốc súng rất đậm, vốn muốn đi, nhưng nghĩ trồn làm gì? Nên cũng không đi, tiếp tục ngồi, lấy điện thoại ra chơi điện tử.

Đông Phương Nhiêu chơi game rất chuyên tâm, bên tai thỉnh thoảng bay tới đôi lời.

“.. .. Ca hát cho tốt đi, học đòi người khác ra ngoài đóng phim, cô cho rằng đóng phim giống như cô ca hát, miệng khê trương khê hợp thì xong rồi.. ..”

“.. ..”

“.. .. Cũng không giống một số người, diễn biết bao lâu vẫn không có chút tiếng tăm nào, cô vậy cũng gọi là đóng phim sao? Làm chủ quầy rượu thì có?”

“.. .. Lâm Hạnh Nhi tôi cảnh cáo cô, đừng tưởng có Phương Diễn chống lưng thì ở chỗ này phách lối, Phương Diễn là ai, hẳn cũng chỉ vui đùa một chút với cô mà thôi, đừng tự cho là giỏi.. ..”

“.. ..”

“.. .. Ít nhất Phương Diễn nguyện ý chơi với tôi, có người muốn còn bị đẩy ra đấy!”

Lời nói tới đây thì gầy, tiếp theo đó là “Pằng” một tiếng, giật mình Đông Phương Nhiêu thiếu chút nữa làm rơi điện thoại trên tay, cửa ải cuối cùng rồi! Lần này toàn bộ xong rồi, lại bắt đầu từ cửa thứ nhất.

Yên lặng ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Hạnh Nhi đang bùm mặt, người quản lý của cô đẩy cô ra sau lưng đem thân hình phì nhiêu chắn phía trước, chỉ lộ ra một đôi mắt vừa oán vừa hận trừng mắt nhìn Lý Hàm. Sự chú ý của mọi người trong phòng hóa trang cũng bị âm thanh chất chứa của cái tát vang dội hấp dẫn, rõ ràng người đánh chính là Lý Hàm.

“Lý Hàm, cô đừng quá phận! Làm việc trước xin chú ý thân phận cùng trường hợp!” người quản lý Lâm Hạnh Nhi không thể nghỉ ngơi bị một tát này của Lý Hàm làm cho nổi giận nói.

Lý Hàm ngược lại không sợ, vẻ mặt thoát nhìn ác hơn vừa rồi mấy phần: “Chị đừng ở trước mặt tôi nói những lời này, chuyện giữa tôi với Lâm Hạnh Nhi chị rõ nhất, ban đầu cho Lâm Hạnh Nhi đáp câu dốt mồm, người đưa Lâm Hạnh Nhi lên giường Phương Diễn còn không phải do chị. Tôi muốn không phải là Lâm Hạnh Nhi.. .. Hừ, tóm lại một tát này đánh cũng đánh rồi, chị dám đánh trả liền tới đây đi!” (nhào zô :P)

Trước mặt mọi người đánh Lý Hàm, người quản lý kia làm sao dám, Lâm Hạnh Nhi núp ở phía sau người quản lý cũng không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt trong nháy mắt liền đỏ, cũng không nói thành lời, chỉ

hung hăng nhìn chăm chăm Lý Hàm, giống như là muốn dùng con người đem Lý Hàm trừng cho chết. (nhìn trừng trừng cũng chết người hở?)

Lý Hàm đợi nửa phút không ai đáp lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hai năm rồi, vẫn như vậy.” Cũng không biết là nói Lâm Hạnh Nhi hay là nói người quản lý Lâm Hạnh Nhi. Dứt lời, xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng yếu đuối. Không lâu sau, bóng lưng ấy cũng biến mất ở cửa.

Phòng hóa trang vắng lặng một hồi, nhưng bên trong giới giải trí tranh giành tình nhân, chuyện tình lãnh trào thâm phúng đã thấy nhiều, ai cũng không cảm thấy có cái lạ, rất nhanh lại quay đầu việc ai nấy làm, công việc lu bù lên.

Đông Phương Nhiều ngược lại cảm thấy Lý Hàm này thật có ý tứ, đầu năm nay trong giới người ở trước mặt thì tươi cười, sau lưng thành tiểu nhân cuồng ghim có rất nhiều, dám trước mặt mọi người khiêu khích thật đúng là không có người thứ hai. Huống chi ‘ có bối cảnh ’ như Lâm Hạnh Nhi, Lý Hàm thật can đảm .

Hiện trường giải tán, Đông Phương Nhiều lại vui đầu dùng đầu ngón tay bấm điện thoại sống lại lần nữa sấm quan, chuyển đi này đúng là rất nhàm chán, vì mấy phút diễn xuất phải chờ đợi bốn năm tiếng đồng hồ là chuyện thường tình, đừng nói bốn năm tiếng, mười tiếng Đông Phương Nhiều cũng chờ. Có lúc lại đưa dầy cái chân không chạm đất, thời gian ngủ cũng không có, tóm lại chính là không ổn định. Nhưng Đông Phương Nhiều sớm đã thành thói quen, vẫn yêu thích quay phim thì có thể có biện pháp gì? Vì vậy Đông Phương Nhiều vì ứng phó sự kiện chờ đợi dài hạn này, đã sớm luyện một thân bình tĩnh, dùng thời gian chơi game rất có bộ dáng.

Vũ ca rốt cục trò chuyện xong, nhớ lại còn có Hách Giai Giai đi thử kính, quay lại phòng hóa trang tìm, liếc mắt liền thấy Đông Phương Nhiều đang cúi đầu bấm điện thoại, lôi kéo Đông Phương Nhiều đi, “Làm sao em vẫn còn ở nơi này, đại tiểu thư của tôi ơi, sao em không ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một cái, mọi người đi hết trơn rồi.” Phát hiện bên cạnh Đông Phương Nhiều hoàn toàn không còn ai, biết chuyện này lại xảy ra, rồi cô đi đúng là sai lầm.

Đông Phương Nhiều cũng không giải thích, mình khả năng cảm thực cứ như vậy, Lâm ca sớm quen, về phần Vũ ca, trước mắt trong thời gian thích ứng giác ngộ. Chẳng qua là đáng tiếc game đang chơi, lại ở cửa ải cuối cùng. ...

Yên lặng tắt, hôm nay sấm quan khó khăn nặng nề, chỉ có thể lần sau lấy ra chơi tiếp.

Quá trình thử kính trải qua thuận lợi, làm chủ phương cũng coi là lão đại có kinh nghiệm trong vòng người, thời gian sắp xếp rất chặt chẽ, không khí cũng điều chỉnh rất nhẹ nhàng, nhân thủ một đề mục, trước bắt đầu chọn từ vai phụ, Đông Phương Nhiều bởi vì vừa bắt đầu liền định là chủ giác thử kính, vì vậy bài danh rất dựa vào sau, đếm ngược thứ ba. Có thể nghĩ, đếm ngược thứ hai cùng người cuối cùng sẽ ở trên người Lý Hàm, Lâm Hạnh Nhi.

Đông Phương Nhiều đặc biệt chú ý, phát hiện Lý Hàm ngồi ở hàng thứ nhất, Lâm Hạnh Nhi cư nhiên cách mình rất gần, cùng ở hàng thứ hai, bắt quá một ở chính giữa, một ở bên phải. Lâm Hạnh Nhi mặt không chút thay đổi, Lý Hàm chỉ để cái ót cho Đông Phương Nhiều. Cho dù như vậy, khó phạm vào nghiệp bất quái, Đông Phương Nhiều tự giác rất khá, quay đầu liền cùng Vũ ca tán gẫu.

Bởi vì này lần làm phim lớn, rất nhiều người tới thử kính, đa số đều là người mới, quá trình thử kính thật đúng là náo loạn không ít chuyện cười, dưới đường đi tới tiếng cười vang không dứt, studio để diễn viên trẻ tuổi vốn có chút khấn trương thử kính cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Để cho Đông Phương Nhiều thấy được có mấy tiềm lực. Đến phiên Đông Phương Nhiều, hiện trường người vẫn rất nhiều, diễn viên trẻ tuổi không giống Lý Như Cửu, Thi Lam Lam và Nghi Hạo Đông luôn luôn bận rộn, huống chi bọn họ hy vọng có thể xem nhiều diễn viên khác thử kính tính toán thử mình lần này thử kính kết quả như thế nào, vừa là học tập, cũng là quan sát.

Lần này thử kính chính là so người nào sau lưng có núi dựa lớn hơn, Đông Phương Nhiều rõ ràng, nếu bàn về quan hệ, chủ giác không thể nghi ngờ sẽ rơi vào tay Lâm Hạnh Nhi, Đông Phương Nhiều nhìn trúng là nhân vật nữ phụ một, nhân vật này người cạnh tranh mạnh nhất chính là Lý Hàm. Bàn về kinh nghiệm, Lý Hàm diễn qua hai bộ kịch thần tượng, kinh nghiệm coi như là khá sâu, mà mình một tác phẩm cũng không có, bàn về quan hệ, không biết Lý Hàm là như thế nào có được cơ hội thử kính, dù sao Hách Giai Giai là

bởi vì Phương Diễn, điểm này coi như là Đông Phương Nhiêu thắng hiểm. Nhưng dựa hết vào cái này hoàn toàn không đủ.

Đông Phương Nhiêu vẫn nghiêm túc nhận thức hết tiết mục diễn trong tay, không nghi ngờ chút nào bốn tòa tươi đẹp, tiếng vỗ tay như sấm. Hiển nhiên Đông Phương Nhiêu xuống đài Lý Hàm cùng Lâm Hạnh Nhi hai người không hẹn mà cùng nhìn Đông Phương Nhiêu, hoặc là vốn không đem người này làm đối thủ, hoàn toàn không ngờ diễn xuất cao tay như vậy.

Kế tiếp chính là Lý Hàm, Lý Hàm đi qua Lâm Hạnh Nhi. Tất cả trong dự liệu Đông Phương Nhiêu, tiềm lực rất tốt, nhưng tuổi trẻ kinh nghiệm ít còn kém điểm hỏa hậu. Ở trong mắt Đông Phương Nhiêu, Lý Hàm diễn xuất hơn Lâm Hạnh Nhi một bậc.

Vốn là thử diễn giành vai chính, bình thường sẽ không công bố kết quả tại chỗ, đều là đi về chờ thông báo, hoặc là trực tiếp chọn trúng hoặc là tham gia thi lại, kết quả kém nhất chính là một chút cũng không có tin tức trực tiếp bị xử ngó lơ.

Lâm Hạnh Nhi biểu diễn xong, Đông Phương Nhiêu chuẩn bị đi, làm chủ phương cũng toan tính lớn như thế, Đông Phương Nhiêu ngồi ở hai hàng cuối cùng, cửa lớn mở ở trước khán đài, người trước mặt bày ra chật chội, Đông Phương Nhiêu cũng không có dự vọng chen người, chờ người dần dần giải tán mới đứng dậy. Lâm Hạnh Nhi ngồi chung một hàng Đông Phương Nhiêu, cũng không có đi, lúc Đông Phương Nhiêu phải đi Lâm Hạnh Nhi vẫn ngồi tại chỗ, đại khái là phải đợi toàn bộ mọi người đi hết.

Vũ ca đi trước mặt Đông Phương Nhiêu, hai người đều bước không nhanh, vừa đi vừa nói chuyện, buổi chiều còn hẹn một nhà đầu tư khác thương lượng hợp đồng.

Chẳng qua là đi đi, không biết thế nào , chợt có người từ phía sau xông tới thiếu chút nữa đụng Đông Phương Nhiêu ngã, vội vội vàng vàng , bắt quá một hồi liền chạy năm sáu thước xa. Vũ ca tức miệng định mắng to, lời nói đến khóe miệng mới phát hiện người nọ là Lâm Hạnh Nhi, lại nhịn trở về. Đỡ Đông Phương Nhiêu vội vàng hỏi có sao không.

Đông Phương Nhiêu đứng thẳng lắc đầu một cái, chẳng qua là đụng chút xú, có thể có chuyện gì? Cũng không phải là con nít hay thủy tinh, Đông Phương Nhiêu còn rất cao khỏe nha.

Chẳng qua là có chút tò mò có cái gì để cho Lâm Hạnh Nhi vội vàng chạy như vậy, ngay cả hình tượng cũng không để ý. Nhìn theo mới phát hiện một người đang đứng ở cửa, Lâm Hạnh Nhi rõ ràng thấy người này chạy đến .

Đông Phương Nhiêu định nhân nhìn cho rõ, đứng ở cửa , không phải là Phương đại gia Phương Diễn chứ ai?

11. Chương 11

Đông Phương Nhiêu không nghĩ tới Phương Diễn sẽ xuất hiện ở chỗ này, nhưng nhìn Lâm Hạnh Nhi tư thái nhẹ nhàng giống như tiểu điều nhi chạy qua, hiển nhiên Phương đại gia lần này tới là vì người bạn gái Lâm Hạnh Nhi rồi.

*tiểu điều nhi: chim nhỏ ^^

Dù sao bạn gái Phương Diễn đông đúc, Đông Phương Nhiêu còn tưởng rằng quan hệ hai người chỉ ở chỗ tới không đặt ở trên bề nổi, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là đủ, nhưng Đông Phương Nhiêu hiển nhiên đã đoán sai. Bên kia Lâm Hạnh Nhi đã đón đầu Phương Diễn, vui vẻ chủ động kể vai Phương Diễn, cũng không biết hai người nói gì, dù sao Đông Phương Nhiêu cũng không quá quan tâm, quay đầu tiếp tục nói chuyện với Vũ ca, lúc ngừng đầu, phát hiện Phương Diễn cùng Lâm Hạnh Nhi đã không thấy nữa.

Lúc này Đông Phương Nhiêu mới chợt nghĩ, không biết Lý Hàm đi trước có nhìn thấy Phương Diễn không. Nhưng lập tức đem cái ý nghĩ này bỏ đi, người không liên quan, suy nghĩ nhiều làm gì?

Ai biết vừa ra khỏi cửa lại thấy Phương Diễn và Lâm Hạnh Nhi, Lâm Hạnh Nhi rõ ràng muốn lôi kéo Phương Diễn đến một hướng khác, mặc dù người đã không nhiều lắm, nhưng sự xuất hiện của Phương Diễn đưa tới

xôn xao không lớn không nhỏ, người phía sau rối rít thả chậm không chừng, tầm mắt rối rít tụ hợp trên hai người bọn họ.

Muốn rời đi phải bước qua chỗ Lâm Hạnh Nhi cùng Phương Diễn đang đứng, Vũ ca kéo vạt áo Đông Phương Nhiêu hai cái, ý bảo Đông Phương Nhiêu nhìn hai người. Đông Phương Nhiêu gật đầu một cái bày tỏ đã thấy. Khoảng cách từ từ gần hơn, Đông Phương Nhiêu đang muốn vòng qua hai người, ai ngờ cổ tay trái bị nắm lại.

“Hách tiểu thư nếu cũng ở đây à, thấy cũng không chào hỏi một tiếng.” Tiếp liền nghe Phương Diễn nói.

Như thế rất tốt, tất cả ánh mắt nhiệt thiết Bát Quái nhất tề chuyển dời đến cái tay Phương Diễn nắm Đông Phương Nhiêu. Đông Phương Nhiêu cảm thấy công lực trường người của Lâm Hạnh Nhi bây giờ vô cùng cường hãn, chợt thấy Phương Diễn hết sức nhàm chán. Cũng không biết hẳn tại sao hành động thế này, chắc là tính khí thiếu gia phát tác, thích xem nữ nhân tranh giành vị trí tình nhân bên cạnh mình.

Cổ tay Đông Phương Nhiêu dùng sức thoát khỏi tay Phương Diễn, Phương Diễn nhìn như không dùng sức, chỉ có Đông Phương Nhiêu biết một cái nắm này lực đạo sử dụng mười phần, Đông Phương Nhiêu thấy cổ tay đau rát, nhưng cô không có ngu ở trước mặt mọi người xoa tay gây chú ý, chỉ có thể mặc cho nó đau, thầm mắng Phương Diễn vô số lần, chợt phát hiện trên mặt Phương Diễn đang cười, ánh mắt đang trừng cô.

Đông Phương Nhiêu không thể hiểu nổi Phương Diễn.

“Tôi thấy Phương thiếu gia đang bận, không dám quấy rầy.” Đông Phương Nhiêu đem tầm mắt hướng Lâm Hạnh Nhi bên cạnh, thái độ thành khẩn, giọng nói nhu hòa, coi như trả lời.

Phương Diễn rõ ràng đối với câu trả lời không hài lòng, vừa muốn nói đôi câu, một bên Lâm Hạnh Nhi lại chen vào nói “Diễn, sao anh biết cô ấy?” danh tiếng Hách Giai Giai bây giờ chưa ra hình dáng gì, coi như có diễn xuất tốt cũng không dậy nổi chú ý của Lâm Hạnh Nhi, muốn Lâm Hạnh Nhi nhớ tên cô thật sự là làm khó cô ấy, chỉ đơn giản lấy ‘ cô ’ thay thế tên.

Phương Diễn nhíu mày, cảm thấy rất hứng thú, “Em cũng biết. Em nói trước đi em thấy cô ấy thế nào?”.

Lâm Hạnh Nhi thật cao hứng có thể lần nữa thu hút lực chú ý của Phương Diễn, nửa điểm cũng không do dự nói: “Mới vừa rồi thử kính cô ấy được xếp thử trước em, cũng thử vai chủ giác đó .. .” Lâm Hạnh Nhi nhần nhần mũi, ngay cả Đông Phương Nhiêu không thể không thừa nhận Lâm Hạnh Nhi làm thế hết sức khả ái, Đông Phương Nhiêu nhìn Lâm Hạnh Nhi miệng thì thầm bên tai Phương Diễn, không biết lại nói câu gì, Phương Diễn phối hợp cúi người xuống.

Đội Phương Diễn đỉnh trực yêu can nhìn lại Đông Phương Nhiêu thì trong mắt Phương Diễn ánh lên lạnh lùng làm Đông Phương Nhiêu có dự cảm xấu. Nhưng Đông Phương Nhiêu cũng không phải loại mặc người chém giết, lập tức cũng đứng thẳng ưỡng ngực, chuẩn bị tùy thời nghênh chiến.

*đỉnh trực yêu can: Thăng lưng đứng nghiêm chỉnh

Nào biết Phương Diễn chỉ lãnh đạm nhìn Đông Phương Nhiêu, “Nếu Hách tiểu thư còn có việc, vậy thì không quấy rầy.” Quay đầu lại hết sức ôn nhu nói với Lâm Hạnh Nhi: “Hạnh Nhi, mình đi thôi.” Ôm vòng eo mảnh khảnh của Lâm Hạnh Nhi đi khỏi.

Đông Phương Nhiêu đứng tại chỗ, thấy Lâm Hạnh Nhi cho mình một cái khiêu khích, ánh mắt cong cong, bên trong là vẻ kiêu ngạo đắc ý cười cười.

Vũ ca ở chỗ này gặp Phương Diễn trong lòng cũng lạc đẳng hạ xuống, chú ý tới thần sắc Đông Phương Nhiêu như thường mới yên lòng, mặc dù Đông Phương Nhiêu không có chủ động chào hỏi Phương Diễn có vẻ không lễ phép, nhưng người trải qua việc đó dù sao đều muốn che giấu, huống chi Phương Diễn tới đây cũng không phải vì Hách Giai Giai, nói không chừng Phương đại gia người ta quý nhân bạn rạn, ngay cả Hách Giai Giai là ai cũng quên rồi, thấy không nên lỗ mắng đi quấy rầy thế giới hai người của người ta, lỗ đắc tội cũng không biết chừng.

Chẳng qua Vũ ca hoàn toàn không ngờ Phương Diễn sẽ chủ động chào hỏi Hách Giai Giai , kinh ngạc không nhỏ, ba người ở giữa kiểm bặt nỗ trương chỉ có ba người biết, người ngoài xem không hiểu được, chỉ thấy

Phương Diễn vẫn nhớ Hách Giai Giai, vậy lần này khả năng có vai diễn lại tăng một bậc, trong bụng cao hứng một hồi, lúc Phương Diễn mang theo Lâm Hạnh Nhi đi, rất cung kính nói một câu “Phương thiếu đi thông thả.”, còn làm quá bái một cái. Những người khác ở chỗ này hơn phân nửa cũng làm thế, người mới có chút không biết Phương Diễn thấy người quản lý của mình, thậm chí còn có một người trong tổ kịch lý vừa rồi ngồi ở đoàn bình phẩm đều làm vậy, liền cũng tự giác cúi người xuống, mặt thấp thỏm. Đông Phương Nhiêu coi như là lần đầu tiên thấy được mức độ ảnh hưởng của Phương Diễn trong giới, dù là đạo diễn nổi danh nhất, diễn viên, sợ cũng không chiếm được sự cung kính lớn như vậy.

Ít nhất với Đông Phương Nhiêu mà nói, không cần làm quá đến vậy.

Tình thế nằm trên tay kẻ mạnh, người bỏ tiền chính là lão Đại, kịch tổ lớn nhất mà chỉ có một nhà đầu tư duy nhất, quả thật là khó lường.

Việc thương lượng buổi chiều rất thuận lợi, làm đại diện cho một hãng mỹ phẩm. Hách Giai Giai vóc dáng 1m65, ở giới giải trí không tính là cao, nếu như lùn một chút nữa liền được xưng tụng là tam đẳng tàn tật, dáng dấp cũng tạm được, trọng điểm ở đôi mắt, không lớn nhưng rất có thần, Đông Phương Nhiêu là nữ nhân từng trải qua cuộc sống phong phú, đôi mắt của cô cho người ta có cảm giác tựa như hồ nước sâu không thấy đáy, tràn đầy vẻ thần bí, liếc mắt nhìn một cái giống như muốn hút linh hồn người ta vào. Đây có thể coi là điểm sáng nhất trên người Hách Giai Giai.

Ngoài điểm này, da dẻ Hách Giai Giai vô cùng tốt, điểm này ngay cả Đông Phương Nhiêu cũng tự than thở một phen. Nói là da trắng nõn trắng nà cũng không quá đáng, vì vậy có mỹ phẩm tìm tới cô làm đại diện cũng không kỳ quái.

Nếu như ở kiếp trước cô thuận miệng cũng có thể kể tên một chuỗi dài những nhãn hiệu mỹ phẩm, mà hiện tại những thứ mỹ phẩm này ở trong mắt Đông Phương Nhiêu hoàn toàn xa lạ, trong đầu cô hoàn toàn không có khái niệm nào, đồ cầm ở trên tay cũng không biết công hiệu ra sao, chỉ nhìn bề ngoài cảm thấy cũng không đến nỗi.

Sau đó lên mạng tra tìm, nghiên cứu mới biết nhãn hiệu này xuất xứ từ Đức đã sớm nổi danh quốc tế. Cho dù ở khu trung tâm quảng cáo cũng không ít người Trung Quốc làm đại diện, đều tìm những minh tinh hàng đầu cấp bậc ảnh hậu, ví như Lý Như Cửu chính là phát ngôn viên cho nhãn hiệu này trong vòng một năm. Loại giống Hách Giai Giai, hoàn toàn không đủ điều kiện đi làm đại diện cho thương hiệu nổi tiếng như vậy.

Thời điểm cùng đạo diễn gặp mặt nói chuyện người đầu tư cũng tới, lúc này mới rõ. Lúc thử vai cho manh đồng thì đạo diễn đặc biệt phụ trách quảng cáo ở địa khu Á châu này cũng xuất hiện ở đó, xem kỹ càng Đông Phương Nhiêu diễn xuất mới phá lệ tiến cử cô. Hơn nữa quảng cáo lần này có điều bất đồng với những quảng cáo trước kia, đồng thời sẽ có ba chủ giác, hai nữ một nam, hiện tại hai nữ đã định gồm Hách Giai Giai cùng phát ngôn viên Lý Như Cửu, một là người mới trong giới văn nghệ, mát mẻ tự nhiên, một là người đã thâm nhuần lão luyện trong xương cốt, ưu nhã mê người, rất phù hợp chủ đề quảng cáo lần này. Nam diễn viên vẫn còn bàn bạc, chưa tìm được.

Nói chuyện từ hai giờ chiều mãi cho đến hơn sáu tối mới kết thúc, trước sau bốn tiếng. Thảo luận xong đạo diễn đề nghị cùng đi ăn bữa cơm, bị Đông Phương Nhiêu uyển chuyển từ chối, dưới tình huống bình thường dù là bữa đói bữa no, Đông Phương Nhiêu cũng tuyệt không muốn cùng nhà đầu tư sinh ra nửa điểm qua lại không cần thiết. Dĩ nhiên, ở điểm này Phương Diễn tuyệt đối là ngoại lệ.

Về nhà lên mạng tìm thêm một chút tài liệu, manh đồng sắp khai mạc, kịch tổ đã gọi điện thông báo một tuần lễ sau sẽ đưa từng nhóm diễn viên đến điểm khai mạc tập hợp, nơi hội tụ là một ô huyện tiểu hương trấn, dù sao hỏi gì Đông Phương Nhiêu cũng không biết, đối với cái thế giới này hiểu biết địa lý cô rất bản cùng, Vũ ca cũng không biết, kịch tổ đặc biệt thông báo sẽ rất hoang vu ở nhà nên chuẩn bị tâm lý trước, đồ phải chú ý sửa soạn, rất nhiều thứ ở đó rất khó mua được cho nên nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, thời gian quay hình dự tính là một tháng, Đông Phương Nhiêu bị phân ở nhóm đầu tiên, bảy ngày sau xuất phát.

Ở không vài ngày Đông Phương Nhiêu ôm kịch bản manh đồng gặm diên cuồng. Việc quảng cáo bên kia cũng gọi tới hai lần, dĩ nhiên người trao đổi đều là Vũ ca, Vũ ca trước tiên chuyển đạt chờ Đông Phương Nhiêu quay phim trở lại có thể ký hợp đồng. Quảng cáo dự tính ở tháng chín khai mạc, hiện tại là đầu

tháng sáu, thời gian ba tháng, còn sớm. Thịnh thoảng gặm kịch bản nhớ tới hạ điện y thủy, đến bây giờ còn không có tin tức gì, rất nhanh ném ra sau óc, mặc dù đối với vai phụ rất hứng thú, nhưng nếu không chiếm được nhân vật này cũng không có cách nào khác, Đông Phương Nhiêu quyết định không quan tâm đến nữa, mọi việc tùy duyên.

Đông Phương Nhiêu dĩ nhiên không nghĩ tới Phương Diễn sẽ tìm tới mình, hai ngày nữa Đông Phương Nhiêu sẽ đi đến huyện Ô Cách hội tụ vào đoàn phim mạnh đồng, gặm kịch bản gặm đến mất ăn mất ngủ kết quả chính là cái gì cũng chưa chuẩn bị, nghiêm chỉnh luống cuống tay chân dùng cả buổi chiều sửa sang lại hành lý, tốn hết mấy tiếng đồng hồ, phát hiện đồng học Hách Giai Giai kinh nghiệm đi ngoại tỉnh quá nghèo nàn, rất nhiều vật phẩm cần chuẩn bị như thuốc cảm, vợt chống muỗi, vật kiện thực dụng đều thiếu, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài ăn cơm sẵn tiện mua thêm.

Mật khẩu chi phiếu còn có thể tín dụng của Hách Giai Giai tất cả đã bị Đông Phương Nhiêu mang theo thể căn cước đến ngân hàng giải mã rồi đổi mật khẩu, số tiền còn lại bên trong không nhiều lắm, may mắn là sau khi ký hợp đồng mạnh đồng liền có được một khoản thù lao phong phú, nếu không mấy tháng sau này sợ là khó sống. Còn về người nhà Hách Giai Giai, chỉ nghe Vũ ca đề cập một lần, phụ thân mẫu thân còn có một đệ đệ đang đi học, nhưng hơn một tháng qua bọn họ chưa từng cố gắng liên lạc với Đông Phương Nhiêu, bên trong nhật ký Hách Giai Giai cũng hoàn toàn không có bất kỳ tin tức gì của người trong nhà, kiếp trước Đông Phương Nhiêu không có kinh nghiệm sống cùng người nhà, huống chi bây giờ cũng không biết Hách Giai Giai cùng người nhà chung đụng như thế nào, cũng liền để mấy người đó chủ động tìm kiếm. Nếu như quan tâm, bọn họ sẽ tìm đến mình, mặc dù số điện thoại mã đảo (số đẹp: mã đảo thành công) của Giai Giai đã mất, nhưng vẫn còn Vũ ca ở đó.

Đông Phương Nhiêu vào khu bách hóa mua một đồng lớn. Lúc đi ra cửa bởi vì cầm quá nhiều trượt tay rơi toàn bộ trên đất, ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy một người đàn ông từ bên trong chiếc xe ngừng ven đường đi ra.

Đông Phương Nhiêu không nghĩ lại trùng hợp Phương Diễn xuất hiện ở đây, đứng tại chỗ nhìn Phương Diễn sải bước hướng mình đi tới, Đông Phương Nhiêu còn tưởng mình ảo giác, cách thật xa cũng đã cảm nhận được khí chất lạnh lẽo từ trên người Phương Diễn, người cách rất xa cũng nhìn ra được đại thiếu gia hần đang mất hứng, đang giận. Đi tới không nói lời nào cũng không đợi Đông Phương Nhiêu nói, ló Đông Phương Nhiêu chạy đến hướng xe hần đang đậu. Đông Phương Nhiêu cảm thấy có cái gì không đúng, muốn tránh thoát, trời đã tối, hoàn toàn không biết bị dẫn tới nơi nào, đầu óc Phương Diễn có phải hay không đập trúng cửa? Vô duyên vô cớ chạy tới cũng không nói lời nào lôi người ta chạy. Phương Diễn đây là đang tìm người đi, nhưng có tìm người cũng không nên tìm cô a! Tính hết cũng không gặp qua mấy lần, sẽ không phải là nhận lầm người chứ?

Nghĩ tới đây, Đông Phương Nhiêu bị Phương Diễn bắt được cả cái tay kia, nếu không phải ở trước mặt mọi người, Đông Phương Nhiêu vì không muốn bị Phương Diễn lôi đi nhất định là ngồi chồm hổm trên đất ăn vạ, dĩ nhiên, thực tế thì Đông Phương Nhiêu sẽ không làm vậy, chỉ có thể nói chuyện lớn tiếng cố nhắc nhở Phương Diễn: “Phương Diễn, anh có phải hay không tìm lộn người? Tôi là Hách Giai Giai, thấy rõ chưa, là Hách Giai Giai!”

Ai biết Đông Phương Nhiêu cố gắng sáng tỏ lại bị Phương Diễn trừng mắt: “Chớ lộn xộn, tôi tìm đúng là cô! Hách Giai Giai!” Mùi vị có mấy phần cắn răng nghiêng lợi, cuối cùng dùng một cánh tay ôm eo Đông Phương Nhiêu, như vậy kèm hai bên đi đứng dễ dàng hơn. Đông Phương Nhiêu lập tức bị tính khí Phương Diễn dọa cho sợ đến sững sốt, quên giây giũa, cuối cùng được thuận lợi mang lên xe.

Mặc dù Phương Diễn trong giới nổi danh nhưng chưa tính là nhân vật của công chúng, Hách Giai Giai trước mắt cũng chưa nghiêm chỉnh lộ mặt, vì vậy chung quanh người đi đường lui tới nhìn hai người tựa như đang nhìn tuần nam mỹ nữ gây gỗ, thoải mái nhìn ngắm, lại không có một người tới ngăn cản, trở mắt nhìn Hách Giai Giai bị nhắc lên cổ xe màu bạc Mercedes-Benz, nghênh ngang rời đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sao-sang-choi>